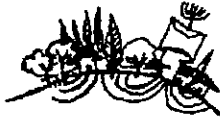

ה'תשס"א י"ב אדר ב'

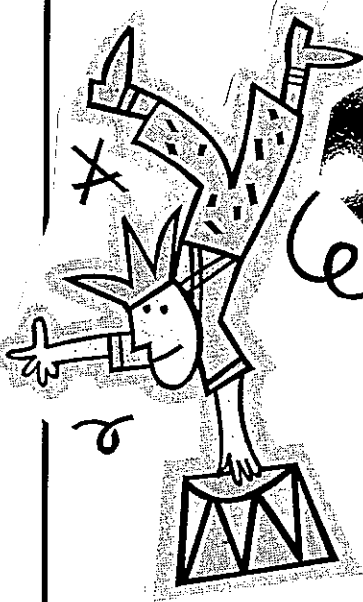
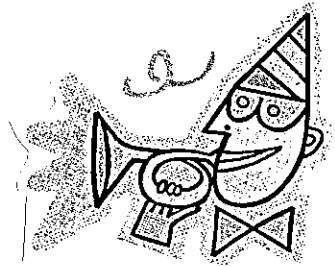
מס' 2011

ס' 422

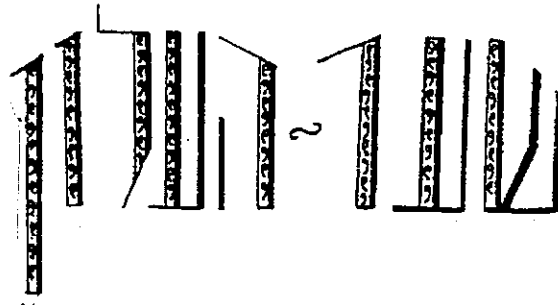
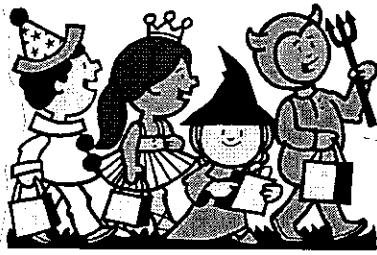
בנין

א"ח 15 | י"ג 13

משוכנס אדר מרבין בשמחה

"חג פורים הנה זה בא
ילדים נגילה נא!"

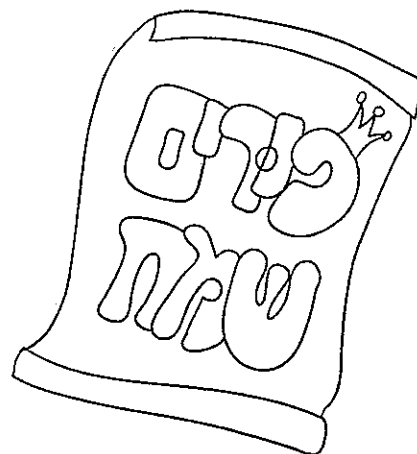
שני חודשי אדר בשנה מעוברת יוצרים רצף ארוך של ימי חול ושגרה וכמיהה לחופשה ולשמחה. חג. בואו של חג הפורים קוטע רצף אפרורי זה כשהוא צובע אודם בלחיים, מפיה רוח שמחה ושובבות ומפיג תחושת קדרות וכובד ראש. בואו של פורים מזכיר לכולם, שבעוד חודש כבר פסח ועונת החגים בפתח.

זוהי תקופה של חילופי עונות בה החורף, שהגיע השנה באיתור מפנה מקומו לאביב שמח במיוחד, ירוק וססגוני. השריפה בכרמל בתקופת חורף שחון במיוחד כובתה וימים ספורים לאחר מכן ירדו ממטרי ברכה שהרוו את האדמה הצמאה והוריקו את אדמת ההר השחורה והמפויחת. הטבע שב והוכיח לכל המבכים את הכרמל שכוח החיים חזק מהכל, וצבע את המדרונות והגאות בשלל צבעים ובניחוחות של אביב. האש הותירה קרחת במקום בו היה קודם חורש סבוך וחשפה מראות של נוף ואדם שלא הכרנו. תחושת אחדות ליכדה את אנשי ההר ופתחה נתיבי הידברות ומפגשים משותפים באווירת קירבה ורעות בבחינת "מעז יצא מתוק". גם אצלנו, בניר עציון, זוהי עונת מעבר בין מה שהיה לבין מה שעתיד להיות, בתקווה לשינוי מבורך ולרוח התחדשות.

בתום חודשי דיונים ופגישות אין ספור, גיבשו חברי צוות "גבים" ביחד עם ארנה וניצה המגשרות המסורות, נייר הסכמות המציע עתיד חדש לניר עציון. לאחר תקופה ארוכה של חילוקי דעות בתוך הציבור אנו עוברים לשלב המעשי של פיוס, מציאת מכנה משותף וסיכוי להתקדמות. יש בתהליך שהבשיל לכדי נייר עיוני ויפורט לתוכנית מעשית על ידי איש מקצוע (פרויקטור) משום סיכון אך גם סיכוי, חשש וגם תקווה. הבעת דעה והשתתפות פעילה בחוגי בית שיתקיימו בקרוב הם הדרך שתאפשר לכולנו להיות חלק בקביעת הכיוון שיהיה מוסכם על רובנו. אז, נוכל לצאת מתוך החורף והקיפאון שאחז בנו לעבר אביב מקומי של צמיחה ופריחה. בניית בתי המגורים לחברים הצעירים עוברת משרטוט על הנייר לשלבים מעשיים ובקרוב יכנס המשק לתנופת בנייה שלא ידענו כמותה מזה זמן רב. לאחר שנות המתנה וציפייה יגיעו בני המשפחות סוף סוף למגורי קבע ולדירותיהם המתפנות ויכלו להיכנס משפחות צעירות חדשות. בין עבר לבין עתיד - פורים כבר כאן, והשנה יצוין אצלנו בשלל אירועים והתכנסויות משותפות שיתאפיינו ברוח אחדות ובשמחה שהיא מעבר לכל מחלוקת. מי יתן ויהיו אלה סימן לבאות ותתמיד השמחה ותשרה בלבבות.

חג שמח

נירה ופסי
מערכת "בניר"

מי עושה מכל זבוב פיל?

תובנה חסרת פרופורציות לפורים מאת הרב רונן

אחד המאפיינים של קריקטורות הוא הגדלה לא פרופורציונאלית של פרטים מסוימים, כאשר הן מבליטות בהגזמה מאפיינים שונים של הדמות או נקודות תורפה שלה, במטרה להצחיק או לעורר ביקורת. בדרך כלל מגזימים בקווי המתאר של הפנים ומגדילים את הראש לעומת שאר הגוף, וזאת על מנת להדגיש נקודות מסוימות הנוגעות לאופיו ולהתנהגותו של האדם אליו הקריקטורה מתייחסת.

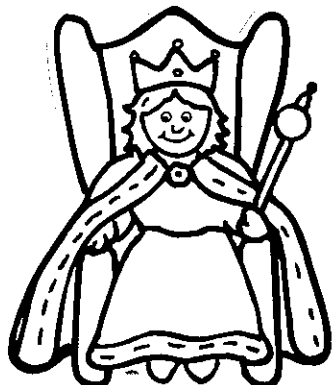
כשאנחנו קוראים את מגילת אסתר יש לנו תחושה מתמדת שמדובר בעלילה רצופה קריקטורות. ההתרחשויות מלאות בסצנות שנועות בין מגוחך לגרוטסקי, באפיזודות רוויות בטקסיות רבת גינונים, בנתינת חשיבות יתרה להבלים, והיעדר נתינת דעת לדברים חשובים. בולטים מאוד הקלות הבלתי נסבלת שבנטילת חיים עד כדי ג'נוסייד של עם שלם, ולעומת זאת הקושי הבלתי נסבל של ביטול החוק אף כשמתברר שהוא איולת נוראה. הדמויות מעוררות גיחוך רב, כאשר בהתנהגותן הטובלת בקפריזות, תככים וכלוליים, תאוות ויצרים הן נראות כדמויות שמשחקות על במת תיאטרון האבסורד, עד שקשה לדמיין שאכן היו קיימות במציאות.

אבל הן היו קיימות, ובמידה מסוימת הן קיימות בכל זמן ומקום ובכל אדם. המגילה מדגימה באופן קיצוני ומחודד את התופעה המוכרת לכולנו של אובדן פרופורציות. למעשה, כל העלילה במגילה מתרחשת בשל הנטיה של גיבוריה לעשות מכל זבוב – פיל. נדגים זאת באמצעות כמה דוגמאות שהפרסים שבמגילה מספקים לנו.

התופעה מתחילה כבר בסצנה הראשונה שבה ושתי ממאנת לבוא בדבר המלך. באופן נורמאלי היה צריך אחשוורוש להתייחס לסירוב זה כאל בעיה אישית קטנה בזוגיות, בעיה שדורשת שיחה קלה בינו לבין אשתו ותו לא. ברם, במקום זאת הוא בוחר בעצת יועציו לראות במיאון של ושתי תקרית גלובאלית, אסון קטסטרופאלי לכל המין האנושי. ממוכן, העוזר האישי של המלך לא מוכן להסתפק בפחות מכך: "וַיֹּאמֶר מְמוֹכָן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים: לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לִבְדּוֹ עֹנֶתָה וְשִׁתִּי הַמֶּלֶכָה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ, כִּי יֵצֵא דְבַר הַמֶּלֶכָה עַל כָּל הַנָּשִׁים לְהַזְזֹת בְּעֻלְיָהֶן בְּעִינֵיהֶן". הולכת להתרחש כאן מהפכה כלל עולמית, טוען ממוכן, חייבים לנקוט בצעדים דרסטיים קיצוניים.

בהמשך, נוהג המן באותה שיטה. כאשר מרדכי איננו כורע ומשתחוה לו, היה אמור המן לראות בכך עניין שבינו לבין מרדכי, נושא אישי קטן שיש לטפל בו על-ידי שימוע למרדכי הסרבן, ובכך לסגור עניין. אולם המן מייד הופך את הבעיה הזניחה לסכסוך בין-לאומי. אם מרדכי אינו משתחוה – הרי שכל העם היהודי הוא עם של סרבני מצפון עקשנים, ועל כן צריך לומר די לסרבנות ולחסל את כל העם היהודי.

בהתאם לאותה נטיה לעשות מכל עניין קטן עסק גדול, הפרסים של המגילה נערכים למציאת המלכה החדשה. הם לא מסתפקים בפניה לשדכנים או לאתר היכרויות שידאגו למצוא למלך מספר מועמדות. הם צריך לאסוף אותן מכל קצווי הממלכה. כאשר מגיעות המועמדות הן לא מגיעות לראיון אישי קצר וזריז אצל המלך הסובל מבידודות וזקוק לפתרון דחוף, אלא הן צריכות לעבור שנה של הכשרה (כמו הכשרת בשר) בשמן המור ובבשמים ובתמרוקי הנשים. בחצר המלך הפרסי הכול מתנהל בהגזמה קיצונית.

מְשֻׁכְּנֵס אֶדֶר מְרִבִּים בְּשֵׁמֶה

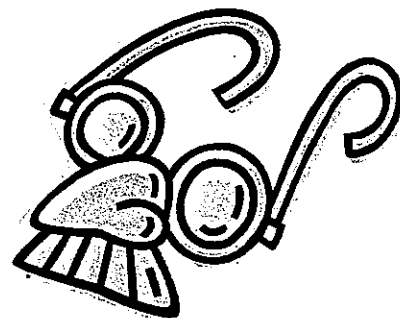

בסופו של דבר מתברר שעשוי להיות לגישה הפרסית גם יתרון מסוים. כאשר היהודים מצליחים לקראת סוף סיפור המגילה להתגונן מפני תוקפיהם ולהרוג בשונאיהם, הפרסים נכנסים לחרדות קיומיות ונבהלים כהוגן: "ורבים מעמי הארץ מתייהדים, כי נפל פחד היהודים עליהם". כיוון שהם רואים את צל ההרים כאנשים, הם נכנסים לפאניקה, והיהודים השקטים נדמים להם לפתע כצבא מאיים של לוחמים עזי נפש שכדאי להתגייר מהר, לפני שהם יחסלו את כל הנקרה בדרכם.

הנטיה לראות כל דבר בהגזמה ולהפוך כל זבוב לפיל, גורמת לכך שכל שלב שכזה מסתיים בכך שהפרסי מתחרט על הפעולה הפזיזה והמוגזמת שביצע, והיא מתגלה בדיעבד כמוטעית לחלוטין. המלך התחרט על כך שסילק את ושת, המן בוודאי הספיק להרהר הרהורי חרטה בליבו על יוזמת הג'נוסייד שלו בעת שחבל התליה נכרך על צווארו. אחשוורוש הבין, אנימנית, שהוא טיפש מושלם כאשר המלכה שנבחרה היתה דווקא זו שלא ביקשה דבר, לא בשמים ולא תמרוקים או תכשיטים, ובאשר לפרסים שהתייהדו – ככל הנראה כמו שהם התייהדו מתוך בהלה פזיזה, כך הם חזרו לפרסיותם זמן קצר לאחר מכן, כשהבינו שלפאניקה שלהם לא היתה כל הצדקה.

כאשר אנו מסתכלים על הפרסים של המגילה שיוצאים מכל פרופורציות בתגובותיהם לבעיות קטנות ושוליות, אנו מפטירים גיחוך קל ולפעמים פורצים בצחוק רועם. אולם למען האמת בכולנו מסתתר פרסי קטן כזה שגורם לנו לאבד לעיתים פרופורציות, ולעשות עניין מכל מיני דברים של מה בכך. מישוה זרק משפט מקומם לעברנו בטעות, ואנו מגיבים כאילו פתח עלינו באש ממכונת יריה אוטומאטית, מישוה הרגיו אותנו בעבודה, ואנו מתייחסים אליו כאל איש צר ואויב, אירעה לנו תקרית קטנה ומביכה עם בן משפחה, ואנחנו כבר שוקלים לנתק איתו את הקשר, משהו בניסוח של מסמך כלשהו אינו לרוחנו, וכבר אין חשק להיות חבר משק. כיוצא בכך יש עניינים שבין אדם לעצמו שאנו נוטים להפריז בהערכתם. אם התגלגלה בעיה בריאותית חלילה, אין זה אומר שסוף העולם קרב, ואם לבן או לבת יש קשיים אין זה בהכרח סוף החיים. אלה רק כמה דוגמאות היפותטיות שנקרות בדרכנו, וכמותן יש עוד רבות אחרות.

אפשר שהדרך בה אנו חוגגים את פורים היא תגובה יהודית הולמת בדיוק לאופיו של האירוע אותו אנו חוגגים. בניגוד לכל החגים היהודים שמתאפיינים בשמירה על איזונים, את פורים אנו חוגגים ביציאה מכל פרופורציות. שותים בלי פרופורציות, מרעישים בבית הכנסת בלי פרופורציות, מאפשרים לילדים ולנוער להשתולל בלי פרופורציות. אדם זר שפוגש יהודים בהזדמנויות שונות, ואחר כך רואה לראשונה כיצד הם חוגגים את פורים אינו מבין מה קרה לאנשים השקטים והשקולים הללו. אבל אנחנו – במיוחד אחרי קריאת מאמר זה – מבינים. כל העלילה שלשמה אנו מתכנסים היא עלילה של אובדן בלמים ואיזונים והתייחסות מוגזמת לדברים. לכן אנו חוגגים בדרך זו, ומבליטים בכך שאנו צוחקים ומגחכים על הנטיה להגזים בכל דבר. למחרת פורים עלינו לחזור לשפיות ולאיוון, ולתת לכל דבר את מקומו וערכו כראוי. אם בפורים קצת הגזמנו והתנהגנו קצת כמו פרסים, אחרי פורים אנו שבים ומתייהדים, וחוזרים לעצמנו ולהתנהגות שקולה ומדודה, לפחות עד פורים הבא עלינו לטובה.

מִשְׁנֵכָּם אֵדָר מִרְבִּים בְּשֵׁמָה

פינת ההלכה

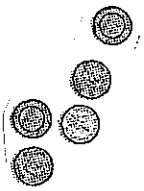
מאת הרב רונן

תענית אסתר

בימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים ביום י"ג באדר כדי לעמוד על נפשם בתענית, בתפילה ובתחנונים מפני שונאיהם. כזכר לאותו צום נקבעה תענית אסתר ביום י"ג אדר, שמטרתה להשריש בקרבנו את ההכרה שהשם רואה ושומע כל אדם בעת צרתו. וכי תשובה אמיתית עשויה להביא לישועה, כפי שאירע בזמן מרדכי ואסתר. על כל אדם בריא לצום, ודיני צום זה הם כשאר ימי הצומות הקטנים. נשים הרות או מניקות, אנשים חולים או חלשים בגופם - אינם מתענים.

מחצית השקל

בערב פורים נוהגים לתת כסף לצדקה, זכר למחצית השקל שהיו נותנים בחודש אדר לצורך מימון עבודת בית המקדש בהיותו קיים. השנה אפשר וכדאי לתת את מחצית השקל כבר בתענית אסתר, אך אפשר גם לתת ביום הפורים. רבים נותנים 3 מחציות שקלים, שכן בפרשת שקלים הוזכרה שלוש פעמים המילה "תרומה", אחרים, בעיקר בני ספרד, נותנים סכום לפי הערך של 9.6 גרם כסף טהור כמשקל מחצית השקל שהוזכרה בתורה, שזהו כיום 43 שקלים. המהדרים נותנים עבור כל אחד מבני המשפחה, ואף עבור עוברים שבמעיי אימם.

שבת זכור

מצות עשה מן התורה לזכור מעשה עמלק, לכן יש להשתדל לשמוע קריאת פרשת "זכור" בציבור, (דברים כ"ה, י"ז-י"ט). ולהתכוון לקיים בכך את המצוה. נחלקו הפוסקים בשאלה האם נשים חייבות במצוה זו, והמנהג כיום שהנשים באות לבית הכנסת לשמוע את הקריאה. מי שלא שמע/ה קריאת זכור בציבור צריך/ה לקרוא אותה מתוך חומש, ולהתכוון לצאת ידי חובת "זכור" בקריאת התורה של פורים.

מוצאי שבת

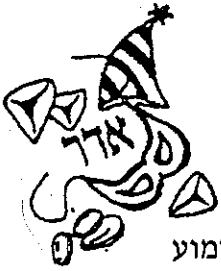
רצוי לסיים סעודה שלישית לפני צאת הכוכבים (18:07). אם מברך ברהמ"ז לאחר צה"כ לא אומר "על הניסים". אין לבצע כל הכנות משבת לפורים. החל מצאת השבת, שעה 18:27 ניתן לעשות הבדלה או לומר: "ברוך המבדיל בין קודש לחול", ולהתארגן לפורים. מן הראוי להישאר בבגדי שבת לכבוד קריאת המגילה.

קריאת המגילה

הקורא את המגילה צריך לעמוד משום כבוד הציבור, אך הקהל יכול לשבת. קריאת המגילה ביום הפורים חשובה אף יותר מהקריאה של ליל פורים.

מִשְׁכָּנֵנוּ אֶדְר מְרִבִּים בְּשִׂמְחָה

החייבים בקריאה

אישה חייבת במקרא מגילה, ואם איש קורא בשבילה, עליה לברך לפני הקריאה: "לשמוע מקרא מגילה". אפשר גם שהקורא יברך ברכה זו במקומה. ילדים שהגיעו לגיל חינוך, יש להביאם לבהכ"נ לשמוע את קריאת המגילה, אך ילדים קטנים הגורמים רעש והפרעה ואינם מקשיבים לקריאה, אין כל מצווה בהבאתם לביהכ"נ, ורצוי לא להביאם.

ברכות המגילה

הקורא בציבור בקול יתכוון להוציא את השומעים ידי חובתם, והם יתכוונו לצאת בברכותיו ובקריאתו. מנהג אשכנז לברך ברכת "שהחיינו" גם בבוקר, ולהתכוון בה גם על שאר מצוות היום: משלוח מנות, מתנות לאביונים וסעודת פורים. מנהג ספרד שלא לברך "שהחיינו" בקריאה שביום. ברכת "הרב את ריבנו" נאמרת רק בציבור. הקטע "אשר הניא" נאמר רק בלילה.

הפרעות והפסקות בקריאה

אין לדבר מהתחלת הברכות ועד סוף הקריאה והברכות. מי שלא שמע מילה, משפט או כמה משפטים, צריך להשלימם ולקוראם מתוך המגילה המודפסת שבידיו, עד שישיג את הקורא. מנהג הכאת המן הינו קדום ואפשר לקיימו, אך יש לשים לב שלא להפריז ולהדר בכך באופן שעלול לפגום בקדושת בית הכנסת, או להפריע לשמיעת הקריאה.

מתנות לאביונים

צריך לתת לפחות שתי מתנות לשני עניים (מתנה אחת לכל עני). נתינה זו צריכה להיות דווקא לנזקקים ולא למוסדות תורה, ישיבות וכד'. מי שאינו מוצא עניים בפורים, יפריש את הכסף ויתננו אחרי פורים. מומלץ לתרום בעין יפה באמצעות הטופס שחולק בתאים.

כתב הרמב"ם: "מוטב לאדם להרבות במתנות לאביונים מלהרבות בסעודתו ובשילוח מנות לרעיו, שאין שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לבם של אלו דומה לשכינה, שנאמר: להחיות רוח שפלים ולהחיות רוח נדכאים".

משלוח מנות

צריך לשלוח לפחות 2 מנות לאיש אחד, וכל המרבה הרי זה משובח, כיוון שע"י זה ניתן להרבות אחווה ורעות בין הבריות, וכדאי לשים לב שמשלוחי המנות אכן ישרתו מטרה זו. למצווה זו יש לשלוח דברי מאכל או משקה הראויים לאכילה מיידית.

סעודת פורים

מדיני הפורים לאכול סעודה חגיגית מיוחדת, ונוהגים כידוע לשנות יין בסעודה זו כדי להרבות את השמחה, וכן כזכר לנס, שכן האירועים המרכזיים במגילה התרחשו במשתה היין. נשים חייבות בסעודת פורים, אך פטורות משתיית יין.

יש שכתבו שצריך לאכול בסעודת פורים לחם, ולדעת הרמב"ם צריך לאכול בה בשר, אולם לדעת רוב הפוסקים אין דברים אלה חובה מן הדין, ויכול כל אחד לעשות כמנהגו.

3 המצוות הנ"ל: מתנות לאביונים, משלוח מנות וסעודת פורים, יש לקיימן ביום הפורים דווקא, ולא בלילה שלפניו.

ניסוי האורז

לאה רוזנברג

סיפור לפורים:

זה מכבר הגיעו לאוזני שמועות קרובות ורחוקות על תופעה פלאית המתרחשת במקומותינו. תופעה, שאנחנו נכנה ניסוי האורז. לפני כשנתיים, עוד בעידן של טרם היותי סבתא, לחש משהו באוזני, שניתן לחזות במוחש את כוחן של הקללות ר"ל, או להבדיל הברכות. מפי השמועה נודע לי, שמאן שהוא לקח 3 קופסאות אורז, הניח אותן בקרן זוית מחוץ למקרר למשך שבועיים. את האחת, קילל שלוש פעמים ביום, את השנייה, ברך שלוש פעמים ביום, השלישית, שימשה כקבוצת ביקורת. כעבור שבועיים נפתחו כל הקופסאות וראה זה פלא המקוללת העלתה הרבה עובש ולא ניתן היה לזהות את תוכנה, קופסת הביקורת העלתה מעט עובש ואילו הקופסא המבורכת נשארה טרייה וטעימה כביום בישולה, ממש כמו לחם הפנים. העניין היה נשכח לגמרי מליבי, אלמלא השמועות חזרו על עצמן בתכיפות הולכת וגוברת. חלק ממפיצי השמועות היו מוכנים להישבע לי בזקנם (שטרם צימח, או גולח) שאכן כך הם פני הדברים, אע"פ שהשמועות לא הותירו מקום לספק, הוא (הספק) הלך וכרסם. 10 קבין של ספקנות ירדו עלי כשיהודה למד ב"גוש" (ישיבת הר עציון) כשעברנו לניר עציון, 9 נטלתי אני. 1 הותרתי ל"גושניק" אך הוא לא זוכר היכן הניח אותה. מצוידת ב-9 קבין של ספקנות ועוד קב נשכח שמצאתי גנוז, החלטתי לבצע את הניסוי במו ידי.

בשלהי הקיץ, בימים הידועים מזה אלפיים שנה כימים המסוגלים לעובש ויפים לקללות החלטתי לצאת לדרך.

הצטיידתי מבעוד מועד באורז שנקנה בצרכניה האחת והיחידה בקיבוץ (משק שיתופי, ליתר דיוק) הדתי האחד והיחיד שעל הרי הכרמל.

את האורז בישלתי בשיטה פרסית מסורתית, העוברת במשפחתנו מזה דורות.

מהלך הניסוי:

שקלתי שלוש קופסאות של אורז כל אחת בת 100 גרם. הפרידה מרצון מ-300 גרם אורז טרי וטעים לא הייתה פשוטה לפרסית שורשית כמוני, אך בסופו של דבר הסתבר שהספקנות מקלקלת את שורת הפרסיות.

את הקופסאות עטפתי בשקיות ניילון זהות. על האחת כתבתי את המילה קללה על השנייה כתבתי את המילה ברכה ובשלישית את המילה ביקורת. את הקופסאות הנחתתי בהיחבא במדף מוצנע וגבוה בחדר הכביסה. את מקום הימצאותן של השקיות לא גיליתי לאיש, כדי שאף אחד לא יקלקל לי את הניסוי.

כך מצאתי את עצמי עומדת על כיסא ומדברת אל שקיות ניילון כמה פעמים ביום במשך שבועיים תמימים. התפללתי, ששכנתי (שהיא כידוע אחות) לא תבחין בי, ממש לא התחשק לי לספק פרנסה לפסיכיאטר המחוזי.

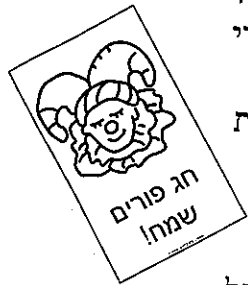

ב ש מ ה

מ ר ב י

א ד ר

מ ש נ כ נ ס

במהלך השבועיים גיליתי שלקסיקון הקללות שלי דל להחריד. לא היה מנוס ונאלצתי להיעזר במקורות חוץ, כגון בקללות המצויות בתהילים קט'. אין לכם מושג כמה זה קשה לקלל (או לברך) שקיות ניילון תמימות שבתוכן שוכנות קופסאות אורז חפות מפשע. כדי לא להתפקע מצחוק נאלצתי לעלות בעיני רוחי בשעת הקללות את החיות הדו רגליות שגרמו למותה של אימי ופצעו את אחותי, או, את החיות הארבע רגליות שהורסות לי את הגינה שלוש פעמים בשבוע בממוצע.

לשם איזון השתמשתי בספר-התהילים גם בשעת הברכות. כעבור שבועיים לא קלים נפתחו שקיות האורז. וראה זה פלא. כולן נראו אותו דבר, בדל עובש לא נראה באופן גם אחרי שחיפשתי בדקדקנות.

מסקנות אפשריות:

אין שום קללה בעולם, המסוגלת לשלוט באורז פרסי אורגינל. המתכון הסודי של האורז הפרסי מכיל מי מלח הידועים מששת ימי בראשית כחומר משמר. אני לא יודעת לקלל. קללה אומנות היא, ולימוד היא צריכה. (ר' אברהם א"ע היה מסיק מסקנות אישיות אבל אני טרם הגיעותי לדרגה) מי אמר שעובש זה דבר שלילי תשאלו את אלכסנדר פלמינג מגלה הפניצילין. לא ערכתי את הניסוי ברצינות הראויה, בפה קיללתי ובלב גיחכתי. לא השתמשתי במבחנות כראוי לניסוי. פרקי התהילים שנאמרו על השקיות, ניטרלו את הכל. ניסויים כאלה לא נועדו לספקנים ובטח לא לספקניות, ק"ו לא לכאלה שיש להן גנים "גושניקים" ר"ל. "הבל הבלים הכל הבל". (את זה אמר קוהל, לא אני!)

היכוננו לניסוי הבא, למישהו יש 3 מבחנות מיותרות? האורז (הפרסי) עלי.

ט"ו בשבט תשע"א

דברי ברכה במסיבה משותפת לניר עציון ועין הוד

פסי מאור ומנחם יעקבי

ארבעה כפרים נטועים זה בצד זה על מורדות הכרמל, צופים אל הים ואל ההר הירוק. ארבעה כפרים, החולקים ביניהם אותו עורק תחבורה ומחברים לאותן תשתיות, אולם שונים זה מזה בתכלית.

פסיפס אנושי מגוון במינו קבע את מושבו על ההר שלנו: יהודים וערבים, דתיים וחילונים, ותיקים ועולים חדשים, חקלאים ואמנים, אנשי חומר ואנשי רוח... ארץ ישראל כולה התקבצה לחיות בשכנות על פיסת נוף קטנה אחת.

בחיי יום יום, אנו נוטים לראות את השוני, את ההבדל ואת המפריד באורחות החיים, בערכים ובהשקפות העולם. מתוך ראיית "הם ואנחנו", התכנס כל ישוב לתוך עצמו והסתגר ביחודו, וגם אם נטוו פה ושם קשרי ידידות ברמה האישית, היו אלו נחלתם של מעטים למדי.

צריכים היינו שמשוה חיצוני, הבז לחיץ ולגבולות שקבעו בני האדם, יגיע ויטלטל את עולמנו וידגיש את המאחד שבינינו. היתה זו שריפת היער הגדולה, שידענו לפני חודש וחצי, שלא הבדילה בין חורש טבעי, רכוש ואדם ובין ישוב לישוב, ואיימה על כולנו במידה שווה. מול כוחות הטבע האדירים היו הדאגה, המתח והחרדה של מי שנשאר להילחם על הבית ושל מי שנאלץ להתפנות ממנו, משותפים לכל יושבי ההר.

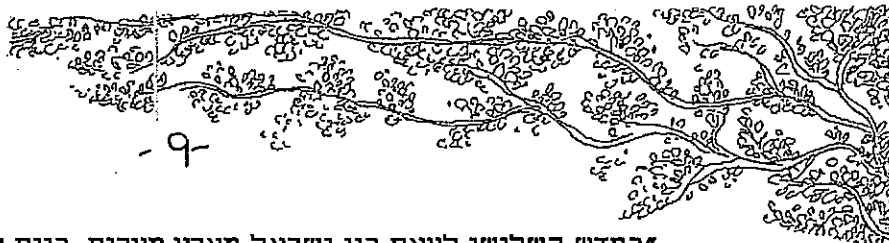
אף, שהבתים בניר עציון לא נפגעו מהאש בפעם הזאת, היו ליבנו ורגשותינו עם השכנים מימין אורד ומעין הוד שאיבדו את ביתם. תחושת הזדהות ושותפות גורל, שלא ידענו מזמן טלטלו את העולם המוכר והמקובע והציעו שיש אפשרות לדרך אחרת: דרך של ידידות, אחווה ושיתוף פעולה.

"אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, מה אני מבקש מכם! הלא אני מבקש אלא שתהיו אוהבים זה לזה ותהיו מכבדים זה את זה".

אותה הבנה, כי "אנשים אחים אנחנו" הניעה את היוזמה הברוכה לקיים מפגש משותף של אנשי הישובים השכנים, ולחגוג ביחד סדר ט"ו בשבט בסימן "התחדשות האדם, הטבע והסביבה". בפעם הראשונה לאחר כל כך הרבה שנים של מגורים בקירבת מקום, אנו מקיימים פעילות משותפת לקהילות שלנו, בערב שכולו אהבה לארץ, לנוף, לצומח ולאדם.

השבת קראנו בתורה את פרשת יתרו שבה באים לידי ביטוי חשיבות האחדות והיחד וכן התייחסות עקיפה לאדם. בפרשה מסופר על האירוע החשוב ביותר בתולדות העם היהודי, מתן התורה בהר סיני, מתואר שם כיצד הגיעו בני ישראל למרגלות ההר, ואני מצטט:

"בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ביום הזה באו מדבר סיני, ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר", כתוב שם "ויחן שם ישראל" בלשון יחיד ולא כתוב "ויחנו" בלשון רבים, רש"י מפרש – שכתוב בלשון יחיד – כאיש אחד, בלב אחד, כלומר, זה היה אחד מאותם רגעים היסטוריים שהעם שלנו היה מאוחד, רגעים מעטים שמתרחשים לצערנו בעיקר בעיתות משבר ואסון. נקודה נוספת שאני רוצה לציין כתובנה מהמסופר בפרשה, זה האדם, הדמות החשובה בפרשה היא המנהיג, משה. ללא ספק, בהשוואה לימים אלו, משה מהווה אנטי תזה לכל מי שרואה את עצמו כמנהיג במדינתנו. ראשית, הוא היה בן אדם פשוט, צנוע, ניסה בכל דרך להתחמק מהתפקיד שהוטל עליו, כושר רטורי ואמנות הנאום היו רחוקים ממנו – הוא סבל מגמגום, הוא לא היה מתנשא, הוא התחתן עם גויה, ולא סתם גויה, אלא כושית שהאבא שלה היה לא פחות מאשר הכהן של המדיינים, ובנוסף לכל, אותו כהן מדיין, שחבר לאחר שנים למשה, היה זה שעל שמו קרויה הפרשה, והוא זה שבעצותיו למשה הקים את היסודות המבניים של המשפט העברי ובתי הדין הרבניים. והתובנה מכל זאת, היא שהעיקר הוא קבלת האדם באשר הוא אדם, ולא משנה המראה או הייחוס שלו. אנו חוגגים כעת את טו בשבט חג האילנות, נתן זך חיבר שיר המקשר בין האדם לעץ:

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא שואף למעלה
כמו האדם הוא נשרף באש
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמא למים
כמו האדם הוא נשאר צמא
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

אנו מקדמים בברכה חמה את פני אורחינו מעין הוד ומקוים, שערב זה שנולד מתוך העשן והאפר יצמיח נבט רך של התחלה חדשה שתלבלב ותפריח את ההר כולו.

לכל תושבי ניר-עציון-השלום והברכה

חנה נרדן (בן דוד), מושב נחלים

אי אפשר שלא להגיב על העלון המרגש שהוצאתם לאחר השריפה הגדולה בכרמל. כבת ניר-עציון, גם לי ישנה רגישות רבה לנושא זה, הכתבות בעלון החזירו אותי 52 שנים לאחור. אני עוד זוכרת היטב את הפינוי הראשון שלנו בשבת, בשריפה הגדולה שפרצה שלושה שבועות לפני חג החנוכה ב-1958. השריפה הזו כילתה כמה בתים ואת כיתות הלימוד שלנו באזור בית המרגוע למעלה. פסי התייחסה לתחושותיה כילדה בת-3 באירוע זה, אני הייתי אז בת 10, ואת הריקודים שלנו, קבוצת הילדים הגדולים של המשק, היא הזכירה בכתבתה.

רציתי לתאר בפניכם כיצד נראו האירועים מכאן, מה חשנו וכיצד עברנו איתכם את השעות שהתארכו לימים בזמן השריפה שהשתוללה בסביבתכם בחנוכה.

הורי- דוד ועדינה בן-דוד, הגיעו לביתי ביום חמישי בערב, וכאן עברנו יחד את רגעי החרדה והאימה. אמא משוכנעת שהיא חוזרת הביתה ביום שישי בבוקר, הרי היא איננה מצויידת בכל התרופות להן היא נזקקת. ובנוסף, היא לא הביאה בגדים לשבת. היא מצלצלת שוב ושוב למשק בתקווה לקבל אישור לחזור הביתה. ראש הכבאים במקום מודיע לה חד- משמעית כי אין לה שום סיכוי לחזור, אפילו לא בכדי להצטייד בפריטים החסרים לה. השעות חולפות, הפחד והדאגה גוברים. הטלפונים לא מפסיקים לצלצל. כל המשפחה צמודה לאמצעי התקשורת וניזונה מהם, מה שמגביר את מפלס החרדה של כולנו. למזלנו אבי- חי, אחי מרמת-הגולן, מתקשר להתעדכן אצל יואל רז חברו, המציג את המצב לאשורו ומצליח להרגיע אותנו מעט. השבת נכנסת, ומצב הרוח קשה באין אפשרות לתקשר עם המשק. בשבת בבוקר אני שומעת בתפילה ממישהו ששמע את החדשות האחרונות הנשמעות רע מאד ומספרות על שריפת ענק המשתוללת במשק וגולשת דרומה. אני משתפת את אבי באינפורמציה, ועד סוף השבת אנו חווים ביחד שעות עצובות ומרגשות כשאבא מכין אותנו לקראת העתיד הצפוי להם אישית ולניר-עציון שאחרי ההרס והחורבן. אבא מביע את דעותיו באשר לשיקום המשק וקימומו מחדש, ואנו מאזינים בקשב רב לדבריו בתחושה קשה מאד.

השעות נוקפות והשבת יוצאת, אנו מסתערים על הרדיו והטלוויזיה שהמשתקף בהם אינו מעודד כלל. ניר-עציון מככבת בכל הכותרות, והתמונות מפחידות ממש. רק בעקבות שיחה עם האנשים שנשארו במשק, אנו מצליחים להירגע ולהפנים כי דבר לא קרה עד כה מכל השמועות הקודרות מהן ניזונו בשעות הדממה התקשורתית הארוכות. הבית מתמלא באורחים המגיעים לבקר את הורי וכולנו נפעמים ונרגשים מהדיווח על עקשנותם ודבקותם של בני המשק שסירבו לעזוב את המקום והתארגנו תוך גילויי גבורה מרשימים כל-כך להציל את המשק מגורלם של היישובים הסמוכים.

ביום ראשון בבוקר, נוצר שוב קשר רציף עם בני המשק, נראה כי המצב בשליטה וכבר מתחילים לדבר על כוונה לחזור הביתה. בשבע בערב מגיע הטלפון המיוחל המתיר להורי לשוב לביתם. בהתרגשות רבה הם יוצאים מביתי בדרכם הביתה כשדמעות של שמחה בעיני כולנו. תודה לאל, אף על פי ולמרות הכל- נס גדול היה פה! תמו רגעי החרדה

מִשְׁכָּנֵנוּ אֵדָר מְרֵבִים בְּשִׂמְחָה

והאימה, נותר רק לשמוע איך הם מצאו את הבית, האם ריח השריפה עדיין באויר, וכיצד יעבור עליהם הלילה המרגש בחדרם.

אני רוצה להודות מקרב לב ללאה רוזנברג שברוב רגישות ותבונה לקחה את הורי תחת חסותה והביאה אותם למקום מבטחים בזיכרון יעקב שם הם שהו פרק זמן קצרצר עד שהגענו לקחתם לביתנו. לד"ר קובי שדאג להעביר אלינו בפקס את מרשמי התרופות הדרושים להורי. ליואל רז שהשכיל להרגיע אותנו דרך אחי עד כניסת השבת. לגרשון טל, בן כיתתי, שדיבורו המרגיע והשקול החזיר את הצבע ללחינו ואת האמונה בליבנו שהמשק כולו לא ניזוק ועומד על תילו, ולכל מי שהתעניין בשלום הורי, והכין את חזרתם הביתה בשלום.

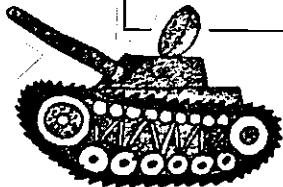
בהזדמנות זו אני רוצה להביע את הערכתנו הרבה לחברי המשק קטנים כגדולים המסייעים להורי בפרטים הקטנים, מתעניינים בשלומם, שומרים איתם על קשר, ועוזרים להם בחיי היום יום בניר-עציון.

היו שלום כולכם.

לצור שאול

עם גיוסו לצה"ל
ברכת הצלחה
צאתך לשלום ושובך
בשלום!

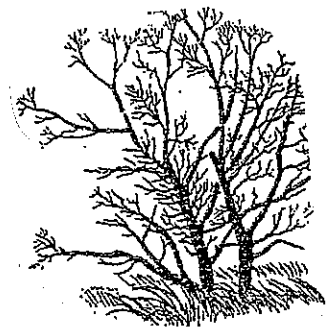

לנועה ויהודה רוסנק
ובנותיהן – כרמל ורותם
ברכת הצלחה!

עם מעברכם לישוב מצפה אילן.

מְשֻׁכְּנִים אָדָר מְרִבִּים בְּשִׂמְחָה

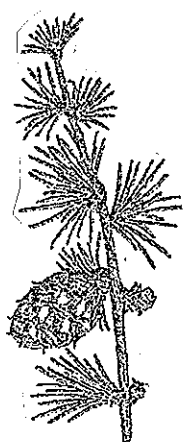

תובנות מן השריפה

אריה זריבי

גם מי שבד"כ לא מתרגש מאירועים מיוחדים לא יוכל להישאר אדיש לנוכח השריפה הגדולה שפקדה את הכרמל ביום הראשון של חנוכה. בעולם התקשורתי של ימינו, ההופך את כל העולם לכפר גלובלי, יכלו כולם לראות, לשמוע ולקרוא את כל השתלשלות האירועים, החל מיום חמישי בצהריים ועד שהאש כובתה לחלוטין. יהיו כאלה שימשיכו הלאה לסדר היום, יהיו כאלה שאולי ישאו על כתפיהם טראומות חדשות, יציפו טראומות ישנות, ינסו להתבונן ולהבין על מה ולמה זה קרה ואולי אף יסיקו מסקנות נכונות או מוטעות. כל אחד לפי כוחו ורצונותיו והכל כשר ונכון. לעניות דעתי, הדבר היחידי שלא טוב לעשותו הוא לעבור על כך לסדר היום. מאחר וכך, אנסה להעלות מספר נקודות או יותר נכון לקרוא להן תובנות, תובנות שעלו במוחי תוך כדי ואחרי השריפה, לאו דווקא לפי סדר מסוים.

א. ההר - שאול טשרניחובסקי בשירו המפורסם - האדם אינו אלא, מדגיש כי "האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו". כאחד שעבד בעבר עם בני נוער רבים מארצות שונות ולעיתים מאותן ארצות אך מערים שונות, אני יכול להעיד כמה המשפט הזה נכון ואין דומה התנהגותו של בן עיר זאת לבן עיר אחרת וכמובן שאין דומה התנהגותו של בן ארץ מסוימת לבן ארץ אחרת וזאת בכל תחומי החיים. לאלה שמכירים את הכרמל מדרום או מצפון וכמובן לאלה שנולדו וחיים עליו, אוהבים אותו, נושמים אותו בכל רגע ובכל עונה מעונות השנה, הכרמל הוא תבנית נוף מולדתם - מולדתנו. בפריחתו אנו שמחים וההיפך ברור. ויכוחים רבים קיימים בין אנשי המקצוע השונים - האם הכרמל הוא בית גידולו הטבעי של עץ האורן. יש דעות לכאן ולכאן, אבל מה שבטוח העץ הזה שיכול להגיע לעיתים לגובה של עשרות מטרים מכיל שרף המהווה דלק לבעירה עצמית שמלבה את האש והאצטרובלים שגדלים עליו עפים למרחק רב בעת בעירתם ומוליכים את האש ממקום למקום. השריפות הקודמות בכרמל לא גרמו לכך שמישהו נתן את הדעת על נטיעות שונות בכרמל. לא היתה כל תכנית מוגדרת. אנחנו יכולים לראות היום על הרכס הדרומי של ניר עציון, במקום בו השתוללה השריפה הקודמת, שיש צמיחה טבעית של חורש וברובו הוא עצי אורן צעירים שגדלו מאליהם. למה נחכה? לשריפה הבאה? למה לא לנטוע עכשיו בצורה מאורגנת עם תכנית מפורטת, עצים השייכים לחורש הים תיכוני כמו זית, חרוב, תאנה, אלה, אלון ועוד. גם הם עלולים להישרף אבל הם לא מדליקים את סביבתם. אני מקווה שלקראת ט"ו בשבט הקרוב כן יערכו נטיעות, אבל בחוכמה.

ב. הבית - הקריאה הכל כך מוצדקת - "בית לא מפנים" נשמעה הרבה פעמים בזמן האחרון. בשריפות הקודמות, עת גרנו בימין אורד, נשארתי תמיד בכפר כדי לסייע בכיבוי מתוקף תפקידי. היתה זאת רעייתי שהתפנתה עם ילדינו לנקודות האיסוף. תמיד בגלל אותו מוטו לא עלה על דעתי אף פעם להפקיר ולנסוע החוצה. ב"ה בכל השריפות בכפר, אם מבחוץ או מבפנים, הצלחנו לכבות את האש, הצוות וחניכי הכפר ובעזרת הכבאית וחברי ניר עציון השכנים. לעיתים נגרם גם נזק אבל אין להשוותו לנזק של השריפה הנוכחית. ב"ה לא היו פגיעות בנפש. רכוש רב ניזוק אבל רכוש ניתן לרכוש מחדש. לעומת זאת חי אדם אינם ניתנים לרכישה מחדש.

בשריפה הראשונה בשנת 98, הוחלט לפנות את שלושת השכבות הצעירות לניר עציון ולהשאיר את השכבה הבוגרת לעזור במאמצי הכיבוי. התלמידים נלחמו באש בכל כוחם, חלקם שאפו עשן ואושפזו אבל המלחמה על הבית יצרה אצל כולם רצון להמשיך ולשמור עליו גם בימים רגילים. מתוך האש הושגו גם ערכים חינוכיים לעתיד.

מִשְׁכָּנֵנוּ אֵדָר מִרְבֵּים בְּשֵׁמֶה

לאור לקחי השריפה הקודמת הוחלט שבניר עציון יישאר צוות של אנשים שיגן על הבית. אלה לא היו דיבורים בעלמא, אלא מעשים בפועל. הפעם לצערי הייתי מוכרח להתפנות עם הילדים ועם... בוטן כי רעייתי הייתה צריכה להתפנות עם חניכיה מהכפר. ההתארגנות היתה למופת ועל כך יישר כוח לכל בעלי התפקידים מגדול ועד קטן. הירידה למטה בשיירת הרכבים הפרטיים והאוטובוסים כאבה לי מאוד. ראיתי את המבוגרים, מייסדי המשק, בדרכם למטה. כל אחד מהם כבר עבר כמה פינויים כאלה בעבר והעצב ניכר על פניהם. כאשר הבנתי שיש גרעין שיישאר וילחם על הבית, הוקל לי.

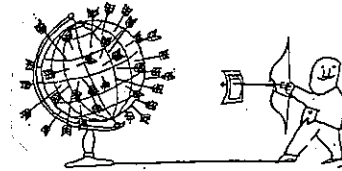
השבת אצל הוריי ברכסים היתה שבת של חוסר וודאות וחוסר אפשרות לעשות כלום. אתה מביט על הכרמל הנשקף מדרום, רואה את העשן, רואה את המטוסים ומנסה לנחש איפה נמצאת עכשיו האש. מה היה אמש. מה שלום הגיבורים הנמצאים בתזית האש. ילדיי הסתובבו כמו אריות בסוגר. הם הרגישו שהבית אולי בוער ואין בידם להושיע. במוצאי שבת הם לא נתנו לי מנוח עד שהובלתי אותם למשק. הם הרגישו שמקומם שם. "הדיווחים מן השטח" הרגיעו לגבי ניר עציון והבנו שהבתים עליהם דווח בתקשורת כי נשרפו בניר עציון, היו בעצם בתי ימין אורד. הגיבורים האמיצים שהצליחו לחמוק מהשוטרים והצליחו להישאר על ההר, שהגנו בגופם על המשק, שהאכילו וחלבו את הפרות, ששמרו מבזיה, עשו זאת בהצלחה אבל הדבר החשוב ביותר היה שהם העבירו מסר ברור לדור הבא שלנו, אותו דור שלא נלחם על הארץ הזאת, שקיבל אותה על מגש הכסף. המסר היה ששום דבר לא ברור מאליו. בכל דוד ודור עלינו להילחם על הבית שלנו. אין לנו ארץ אחרת. בית לא מפנים. על הבית נלחמים. לבני המשק, החיילים, התושבים וילדיהם שחזרו למשק כדי לעזור היוו אלה שנשארו, דמות לחיקוי לעתיד כפי שאבותיהם המייסדים היו עבורם.

ג. האש - היתה זאת אש של אחדות. כידוע במקורותינו האש בד"כ מסמלת מחלוקת וניתן להביא לכך סימוכין רבים. "הבערה - לחלק יצאת". על דרך הדרוש יש לומר, שההבערה מחלקת בין הדבקים. האש מפרקת את התומר למרכיביו ומפרידה אותו לחלקיו. אף אש המחלוקת זו דרכה. אוחזת היא באנשים הדבקים ואחוזים זה בזה, ומפרידה ביניהם. לא לחינם מכונה המחלוקת "אש", וכדברי הביטוי השגור "יש לברוח ממחלוקת כמו מאש", שכן תכונת המחלוקת היא כתכונת האש, בהיותה מפרידה ומחלקת דברים המחוברים ביסודם. במקרה דנן, גרמה האש דווקא לאחדות עצומה בעם ישראל. נתחיל ונתבונן באחדות הפנימית שנוצרה במשק. בהירתמות כולם לעזור לכולם. בלקיחת אחריות של הנוער למעבר בין בית לבית טרם הפינוי. להקמת החמ"ל. לשיתוף הפעולה בין כל הגורמים. ל"אחוות הלוחמים" בין כל מי שנשאר במשק והגן עליו וכו'.

מכאן נעבור לאחדות שנוצרה כאן על הרכס הקטן שלנו, על הושטת היד, לקיחת האחריות והרצון לעזור בין אנשי ניר עציון ובין שכנינו בימין אורד ובעין הוד. כאשר לצערנו פונתה ימין אורד כליל בערב שבת מהבוגרים וחלק מהצוות שנשארו להגן עליה והכבאיות נטשו גם הן (ונדבר על כך בהמשך), לא יכלו קומץ הגיבורים שנשארו במשק לשבת בחיבוק ידיים ולראות איך האש מכלה בכפר. הם ניסו לכבות ועזרו לפי מיטב יכולתם. כאשר היה צריך למצוא דיור חלופי לילדים ולמשפחות הצוות שבתם נשרף, המלון עמד לרשותם גם אם בפועל לקוחות רגילים היו משלמים על תדרים אלה הרבה יותר. כאשר היה צריך להתארגן לציד ובגוד מיידיים עבורם, נמצאו מקומות אחסון במשק, נערך שוק יד שנייה שהכנסותיו קודש לנפגעי השריפה. כאשר היה צורך בעזרה להוביל תרומות ממקומות שונים בארץ, צי משאיות ומכוניות המפעל בראשותו של יונתן נכנס לפעולה ועוד ועוד. מספיק לקרוא את המאמרים בעיתון הקודם ולראות איך כמעט כל אחד מהכותבים הזכיר כמה קשה היה לו לראות או לשמוע מה קרה בכפר. זאת שותפות גורל, זה היה ועודנו חיבוק גדול של שכנים, של אחים.

מ ש נ כ נ ס א ד ר מ ר ב י מ כ ש מ ח ה

האחדות לא הסתיימה כאן על ההר. היא התרחבה ללא גבולות, היא פשתה כמו אש (אבל חיובית) בעם ישראל על כל גווניו ובכל רחבי הגלובוס. כידוע, הדס ביתנו, שלחה מיוזמתה מתוך נבכי נפשה, מייל שכתבה ושלחה אותו במוצאי שבת עם היוודע מימדי האסון בימין אורד, לעשרה מחבריה. במייל זה היא סיפרה על מה שקרה בשריפה בכפר, על בית ביאנקה (ביתנו לשעבר בכפר) שנשרף, ועל הילדים שפנו וחסר להם כרגע ציוד בסיסי. המייל הזה תפס כאמור תאוצה עצומה והגיע עד... ניקרגואה, אוסטרליה, ארצות הברית, אירופה וכמובן התפשט בכל רחבי הארץ. כבר ביום ראשון היו בתיבת הדואר של הדס יותר מ-1500 מיילים ובסלולרי שלה נכנסו לפחות 10 שיחות בדקה. עם ישראל הסתער על המייל ועל הסלולרי שלה בכל הכות. מעין להבת אש של אחדות שרצתה רק לעזור. אם הדס היתה יודעת לאן זה יוביל היא אפילו לא היתה מתחילה עם זה. בהיותה בחופשת לידה עם שתי בנות קטנות ותינוק היא לא ידעה מה לעשות קודם. הרבה אנשים טובים לא חיכו

לתשובה ממנה היכן לרכז את התרומות, הם פשוט הגיעו ברכבם הפרטי או שלחו משאיות עם ציוד וביקשו לתרום. הרגשת שותפות הגורל של עם ישראל היתה בימים אלה בלתי ניתנת לתיאור. אנשים שלא נענו טלפונית כי באותו הזמן היא ענתה למישהו אחר, עלו לשידור ברדיו והתחננו שיעזרו להם במתן תשובות, במציאת טלפונים אחרים שבהם כן יוכלו לדבר. בעיתונות הופנו קריאות באותו נושא. אנשים טובים מכל רחבי עולם נרתמו למשימה ושלחו ועדיין שולחים תרומות כספיות. לבקשתה של הדס, נחלצתי לעזרתה וכמעט חודש אנחנו במרוץ של פתיחת יותר מ-5000 מיילים שהתקבלו גם לכל המיילים הנושאים את שם משפחתנו. כאשר בכפר התעשתו ומינו אנשי צוות לטיפול בנושאים השונים, התחלנו להעביר מיילים לנוגעים בכך בכפר, אם זה מיילים לגבי תרומת ציוד, ביגוד, עזרה בשיפוץ, קבלנים, מתנדבים, תורמי כספים ועוד. הלוואי שבימים כתיקונם היה עם ישראל מאוחד ב-10% מכפי שהיה מאוחד בחודש האחרון. תבל שהמחיר ששולם על כך היה עלייתם באש השמימה של 44 איש (כמספר סה"כ נרות החנוכה).

ד. הכבאים - באתר האינטרנט של שירותי כיבוי והצלה ישנה ההגדרה הבאה לכבאי - "הכבאי הוא אדם שעיסוקו העיקרי להיענות לקריאות ולפעול בשעת חירום, במקומות שונים, על מנת לכבות שרפות, לחלץ אנשים, לבצע פעולות הצלה ולהקטין נזק לרכוש. כמו כן עליו לטפל בנקיטת אמצעים למניעת שרפות". לצערי, המרחק רב בין הגדרת התפקיד למה שמתבצע בשטח. כמובן שאינני מכליל אבל קשה מלחשוב כך לאור מה שקרה בשטח. לא יעלה על הדעת שהמפעל ניצל מהאש תודות לקשרים אישיים שיוור רקם במהלך השנים עם המפקד תוהמי. מספיק לראות את סימני השריפה סביב למפעל והקרבה לגדר כדי להבין שאם נלחמים באש, יכולים גם לעצור אותה. לא יתכן שצריך להתחנן לכבאים שיוודעים מה טיב עבודתם ומה מידת המסוכנות שלה, שיבצעו את מלאכתם שבעבורה הם מקבלים שכר. איך ניתן להסביר שכבאים של קרן הקיימת שנחו ליד הרפת של המשק יסרבו לתחינותיהם של אנשי ניר עציון לנסוע ולנסות לכבות את האש בימין אורד וייענו על ידם שתפקידם רק לכבות עצים בעוד היער מול הרפת עולה באש והם ממוקמים אפרקדן ברפת? ועוד אח"כ יצוטטו בעיתון שהם הצילו את ניר עציון מהשריפה? תפקיד הכבאים הוא לכבות את האש כמו שתפקידו של חייל להילחם או תפקידו של רופא לרפא ולהציל חיים.

אימצנו בארץ את התגית של "הכבאי הגיבור", אותה תגית שהודבקה בצדק לכבאים ממגדלי התאומים. התקשורת מצאה לה גיבור תורן ולצערנו גם אשם תורן לשריפה. התמונה שכיכבה על כל דף עיתון היתה של כבאי לבוש בבגדי הצלה עם צינור ביד בתוך יער שרוף. האם בפוזה הזאת הוא הכבאי הגיבור? הרי היער נשרף?! אם היה מצטלם ליד יער שהוא הציל ובכך היער לא נשרף, הוא היה יכול להיות הכבאי הגיבור. אז יבואו ויגידו שהוא צריך להציל חיים וכאשר מדובר ברכוש זה כבר לא אותו הדבר. אני מפנה אתכם לאמור בראש הפסקה הזאת בנוגע לתפקידו של הכבאי. תמונה שכזאת מקבילה לתמונה של רופא בחדר מתים שיצביע סביבו ויספר שכל אלה היו לקוחותיו...

מְשֻׁכָּנִים אֲדָר מְרֵבִים בְּשֵׁמֶה

לאור לקחי השריפה הקודמת, הבינו כולם שמי שרוצה לשמור על ביתו, אל לא לסמוך על הכבאים, יואיל נא ויישאר בביתו ויכבה את האש כאשר תתקרב. אז ב"ה בנר עציון זה הצליח. אבל ראו מה היו תוצאות השריפה בימין אורד. בערב שבת פונו בכח הבוגרים ומעט הצוות שנשארו לשמור על הכפר. כל מי שהיה במקום העיד כי כאשר הגיע האש לכפר, ששת הכבאיות על צוותן נטשו את הכפר והשאירו את האש לעשות בכפר כרצונה. יבואו ויגידו זאת היתה אש שהגיעה במהירות וסיכנה חיי אדם ולכן נטשו, ניתן להתווכח גם על כך. אבל עם ההמשך אין מה להתווכח. האש עברה במהירות ודילגה מכיוון בית הכנסת בכפר לעבר בית החיים של עין הוד וחצתה את הכביש. על מה שקרה אח"כ מספרים החברים שנשארו במשק. האש המשיכה לבעור וכל פעם תפסה בית אחד ושרפה אותו. כך במיוחד ברחוב התחתון בו היו בית ביאנקה, הבית של משפחת חזן ושל משפחת שאשא. הבתים האלה בערו כל אחד בתורו. אנשי המשק ראו מרחוק וגם הלכו בעצמם לכבות. תחנותיהם לכבאיות לעלות מכביש 4 ולכבות מה שעוד ניתן להציל נענו בשלילה. ניסיונות הכבוי שלהם בצינור עם חורים כאשר אין לחץ מים במערכת היו נואשים ולא צלחו. בשביל זה צריך מערך כבאות? מה עוזרות הסירנות וריכוז הכבאיות מכל הארץ למטה בכביש כאשר אף אחד לא עולה למעלה לכבות? היעלה על הדעת שכולם ישארו שם וישימו מבטחם במטוסים שיתחילו לפעול רק עם עלות השחר? האם חיילים יגידו שהם לא

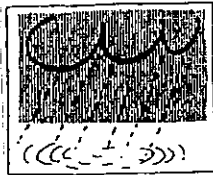
מסתערים בקרב בחושך כי מסוכן וניתן להיפגע ולכן ימתינו עד אור ראשון וכאשר המטוסים יתקיפו הם יצטרפו לקרב?

ראינו בשריפה הקודמת איך הפרופלורים של מסוקי היסעור ליבו בכל פעם מחדש את האש אחרי ששפכו את המים וכיבו אותה זמנית. אולי ההחלטה לבטל את מערך הכיבוי האווירי עם יסעורים היתה מוצדקת, אבל לבטל לחלוטין את המערך המוטס נראה למישהו הגיוני? יישוב כמו שלנו שיושב במרכז חורש טבעי והיה בעיצומן של שריפות לא פעם, שריפות שלא חשוב מהיכן התחילו, הן תמיד הגיעו לנר עציון, יישוב שכזה צריך להסתמך על כבאית מיושנת (שאגב עבדה מצויין עם צוות מעולה ומיומן) וצריכה להמתין לתגבורת של כבאיות מחדרה ולא מחיפה עקב הגדרות מינהליות משוננות? אנחנו כאזרחים משלמי מיסים, זכאים ואמורים לקבל מהממשלה את השירותים המגיעים לנו. סדרי העדיפויות של הממשלה צריכים להשתנות. מספיק עם מדיניות של מדינת "סמוך". צריך לצפות את האירועים ולהתכונן אליהם. צריך היה כרמל שלם שיישרף כדי שיועברו התקציבים! הרי הסופר טנקר במעט הגיחות שביצע ובאיחור, עלה כל כך הרבה כסף - כמה כבאיות חדשות ניתן היה לקנות בסכום זה? את החגיגה הזאת צריך להפסיק ומיד. טוב יעשו האחראים בממשלה אם יבצעו רויזיה בכל המערך הזה. יפרקו ויבנו אותו מחדש עם הגדרות ברורות של אחריות, תפקידים, ציוד שיתאים לכל אזור ואזור בארץ - משטח בנוי בצפיפות לגובה, דרך מפעלים עם חומרים מסוכנים, התיישבות כפרית, יערות וכו'.

הגיבורים האמיתיים בשריפה הזאת היו גיבורים שלא ברצונם. מתוך ארבעים וארבעה איש שקיפדו את חייהם בצורת המוות הקשה ביותר, רק שניים היו כבאים וזה רק מתוך את האמור לעיל (שלא תחשבו לרגע שיש בדברי זלזול חלילה בתי אדם שהרי אדם אחד שנספה היה עולם ומלואו עבור משפחתו). האחד נער מתנדב, בן יחיד להוריו שלא פחד ונלחם באש והשני, מפקד צוות כיבוי מעפולה שניסה לעזור לנוסעי האוטובוס ושילם על כך בחייו. צמרת הפיקוד של משטרת חיפה נגדעה בשריפה, המפקדת אהובה ושניים מקצינה הבכירים. כל היתר היו צוות הסוהרים ונהג האוטובוס שנשלחו לשם כדי להציל את אסירי כלא דמון מבכירי המחבלים הכלואים בארץ. אנשי קורס הקצינים של ש"ס נהרגו בנסיעה לשחררם. האם היו נוהגים כך סוהרי ארצות הברית אם כלא גואנטמו היה עולה באש?

מִשְׁכָּנֵנוּ אֶדָר מִרְבֵּים בְּשֵׁמָה

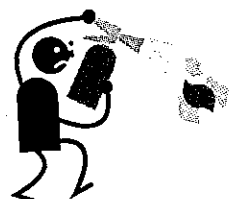
ה. הגשם - לכל הצופה מן הצד במה שקרה כאן ועד מי שהיה ממש בתוך האש, אין ספק שהיה כאן חרון אף מכיוונו של הקב"ה. אינני מתיימר להיות הדובר שלו אבל מספיק לראות איך ואיפה זה התחיל, באיזה מהירות זה התקדם, איזה רוחות היו (הויכוח יישאר תמיד האם הרוח מלבה את האש או שהאש מגבירה את הרוח), כמה יבשה היתה האדמה - הרי הקיץ השנה התארך כמעט לעונה וחצי ללא גשם. אני מזכיר כי שבוע לפני השריפה הוסיפו ציבור המתפללים בארץ את ברכת עננו בתחינה לגשם. גם אז היה ויכוח אם צריך לומר אותה או לא.

אני תמיד נשאל ע"י לקוחותיי באירופה בקיץ, מדוע יש בחו"ל כל כך הרבה מים וגשם גם בקיץ ואילו אצלנו בארץ המצב ידוע. הדבר מתחדד יותר לאור העובדה שבפרשות השבוע הנקראות בקיץ מוזכרת ארץ ישראל כ"ארץ טובה, ארץ נחלי מים, עיינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר" (דברים ה', ז'). אך בהמשך נאמר "והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה, ארץ הרים ובקעות, למטר השמים תשתה מים" (דברים י"א, י"א). אח"כ מוסיף הכתוב "ונתתי מטר ארצכם בעיתו יורה ומלקוש" (דברים י"א, י"ד) ומפרש רש"י בשם הספרי: "עשיתם מה שעליכם, אף אני אעשה מה שעליי". התשובה לשאלותיהם כתובה וברורה בפסוקים הנ"ל ובפירושים הרבים שניתנו להם. הקב"ה מתאוה לתפילת בניו ומקווה שיעשו את אשר ציווה כדי שימטיר עליהם גשם. לגויים לא חסר מים ולא גשם. בשבילם זה ברור מאליו. הם מקבלים מה שצריך ואף יותר. מאיתנו הקב"ה מחכה לבקשה ולתפילה שירד הגשם שכן מציין הכתוב שם: "כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה, לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם, אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק" (דברים י"א, י').

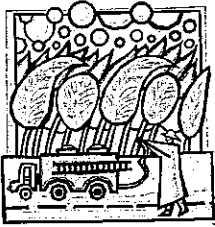
כאשר ירד הגשם ביום ראשון לאחר השריפה, שמעתי רבים שאמרו אילו רק היה יורד הגשם כמה ימים קודם לכן, לא היתה אש. מישוהו חשב לרגע שאם רצה הקב"ה להמטיר את הגשם הזה קודם לכן, הוא לא היה ממטיר אותו! אלא שלעניות דעתי לא הסתפק הקב"ה רק בתפלות בניו המתפללים בלאו הכי. הוא רצה את תפילת כל עם ישראל לגשם. לאו דווקא תפילה בטקסט זהה או דומה לתפילות אותן הוספנו. מי שצפה בשידורי הטלוויזיה בימי השריפה, מי שקרא עיתונים או קרא מיילים ברשת האינטרנט לא יכול היה להתעלם מהעובדה שעם ישראל התפלל לגשם. כל אחד בדרכו שלו ובשפתו המיוחדת. בכל אולפן ומעל כל עיתון ישבו מומחים והסבירו שרק גשם יכבה את האש. גם זאת תפילה לגשם כי מומחה שקובע שהגשם הוא הפתרון, יודע שגשם מגיע מלמעלה, מהשמים וברור לכל אדם מי ממטיר אותו.

ו. הנס - גם בנושא זה כל אדם מוזמן להסתכל על הנושא מזווית הראייה הפרטית שלו. אחד יכיר בעובדה ויאמר נס גדול היה פה או היה שם ואולי אף יברך: "ברוך שעשה לי נס במקום הזה". יהיו מי שיגידו לא היה שום נס, הכל מקרי. זה היה יכול לקרות פה או שם באותה מידה. הכל תלוי ברוח ובכיוונה. יהיה מי שיכיר בנס אבל לא ירצה שמתן גושפנקא לנס במקום אחד יוביל להסבר או האשמה למה במקום אחר לא היה נס, שהרי יהיו מי שיפרשו למה קרה הדבר.

בכל זאת, כאשר מישוהו מספר על אירוע שקרה והוא היה עד לאותו אירוע וראה אותו מתרחש במו עיניו, מבחינתו של אותו אדם קרה פה נס וזאת למרות שנאמר "אין בעל הנס מכיר בניסו". אי אפשר להתעלם מהעובדה שהיו אנשים שסיפרו כי ראו במו עיניהם איך האש הגיעה למשק מכמה כיוונים בזמנים שונים ונעצרה בעירוב. התיאור הזה הוא עובדה שהרי היו אנשים שראו זאת בעיניהם. נוכל אולי להרחיב ולהוכיח בכך את המאמר הידוע ש"יותר מאשר עם ישראל שומר את השבת, השבת שומרת עליו". אבל פה הנושא צריך להיעצר. אין שום צורך לעסוק בהמשך, דבר שיגרור שאלות ותהיות למה פה כן ובמקום אחר לא. אלה כבר פירושים לנס והם מיותרים. היה פה נס בעיני המספר שראה אותו ובספרו על כך הוא עושה פרסום לנס. מעבר לכך אין צורך לנסות ולתת אינטרפרטציות.

מְשִׁיבֵי רוּחַ אֵדֶם מְרַבִּים בְּשִׁמְהָה

אי אפשר להתעלם מכך שחצי מכפר הנוער ימין אורד עלה באש, שהאש בערה מסביב לבית הכנסת אבל הוא נשאר שלם. רכוש רב ניזוק אבל רכוש ניתן לרכוש מחדש. לעומת זאת חיי אדם אינם ניתנים לרכישה מחדש ובי"ה זה לא קרה. כנ"ל, קשה להסביר כיצד בבית אורן עלו בתים באש ובית אחד נשרף אך החדר בו היה מונח ספר תורה לא ניזוק. ממש מתחתנו, בית החיים של עין הוד נותר כאי ירוק בתוך היער שנשרף כולו ואפילו עץ אחד שנטוע על הגדר נשרף, אך הענף שנמצא בתוך התחום נשאר ירוק. כנ"ל, בית החיים של ניר עציון שנותר ירוק כאשר האש כילתה את כל השטח מסביב. כאמור, יהיה מי שיגיד מקרה או שטויות ויהיה מי שיגיד נס. יש לתת מקום לכל הדעות.

ז. האדם - בסופו של דבר הרי הקב"ה ברא את העולם, נטע בו עצים והכינו עבור בני האדם. על האדם לשמור על מתנת האלוקים הזאת. הכל מתחיל ומסתיים באדם. אם ישמור על מה שקיבל ייהנה מן הפירות, מן הצל ומהיופי של היצירה. כידוע בימנו אלה מייחסים לטי"ו בשבט גם ערך של שמירת הטבע, המיחזור וכיוצא בזה. הכל מתחיל ונגמר בחינוך. חינוך נכון החל מגיל הגן יגביר את התודעה וישנה את ההתנהגות של הדורות הבאים.

אני זוכר בעת ששהינו באיטליה נגלו לפניי בפעם הראשונה השוטרים העירוניים במילאנו. היו להם מדים לבנים וכפפות וכובע מוזר בצבע לבן. כל מי שראה אותם בפעם הראשונה מרקדים כבלרינות ברחובות העיר ומכוונים את התנועה צחק אם לא בז להם. אני לא הייתי שונה בהתנהגותי אליהם. המקומיים ובהם הילדים נתנו להם הרבה כבוד ולא הבנתי למה. די נדהמתי לראות אחרי שנה איך התייחסו אליהם ילדיי. הם קיבלו בצורה אינטנסיבית בגן הסברים על כמה חשובה עבודתם של השוטרים לקיום סדר בכבישי העיר, הם נפגשו איתם, הצטרפו לסעודות איתם וכך רכשו כבוד לעבודתם.

דבר דומה היה עם יציאתנו של קמפיין "אל תקטוף את פרחי הבר" או הקמפיין "ישראל מתייבשת" לחסכון במים. הילדים בבית הם שומרי החומות בקטעים האלה כי החינוך לכך הוטמע. צריך טפל בנושא האש וסכנותיה באותה צורה. אין ספק שהנער שהתחיל את כל הסיפור כאשר עישן נרגילה במקום להיות בבית הספר ואח"כ זרק את הגחלים, ראה אש קטנה ולא הבין לאן אש קטנה כזאת יכולה להוביל. אם היה מודע לאש ולסכנותיה, היה נמנע מלהשליך את הגחלים, מנסה אולי לכבותם, או לפחות היה מודיע לאדם מבוגר. ראש העיר בה מתגורר הנער הצהיר שאם יודע שהמצית הינו תושב המקום הוא לא יהסס לא פחות ולא יותר - להעלותו על המוקד. איננו חפצי נקמה אבל טוב יעשה אם ינחה את אנשי החינוך בעירו להכניס לתודעת הילדים והנוער את הנושא. טוב יעשה גם אם יסלק מפאתי עירו את המזבלה המפורסמת, שהיוותה מקור לשריפות רבות באזורנו.

ח. התקווה - חייבים לסיים בתקווה שהתמונות שצילם עבורנו מאיר והוצגו בערב ט"ו בשבט המשותף שנערך במשק יחד עם שכנינו מעין הוד, תהיינה הניצן לעוד ועוד פרחים וירק על ההר שיחזור ויהיה ההר הירוק כל ימות השנה, שהרי הנביטה והלבלוב ואחריהם הפריחה הם הסימן לתקווה.

חטיפת משפחת קצין השב"ס משה לייזרוביץ

דוד בן דוד

בחוברת "שבת בשבתו" משבת פרשת בא, יש כתבה על פי ספרו של קצין המשטרה בדימוס מר שלמה אלקנה העוסק בחטיפת משפחת לייזרוביץ במאורעות תרצ"ח, וזה לשונו:

זאב ז'ק

ארץ מולדתי

שמותחתיה נכתב:

זוהי תמונתו האחרונה של הקצין לייזרוביץ ומשפחתו, שנחטפו אתמול בעתלית... התמונה צולמה בחיפה יום אחד לפני החטיפה. לרגל ניתוק הטלפונים בצפון אי-אפשר היה לקבל ידיעות על גורל משפחת לייזרוביץ שנחטפה.

חלפו שלושה ימים מאז האירוע ולא הגיעו כל סימני חיים מן החטופים. ואז הופיעו לפתע הילדים, כפי שנרשם ביומן קיבוץ משמר-העמק:

בשעה 5:40 בבוקר הגיעו שלושת ילדי לייזרוביץ לקרבת משמר-העמק, כשהם לבושים בגדים ערביים. הגדולה, רחל... החזיקה את חגי הקטן בן השנתיים וחצי על ידיה. השומר ראה ילדים ערביים מתקרבים אל הגדר, צעק אליהם שישתלקו והם ענו בעברית שהם ילדי לייזרוביץ... שנחטפו מעתלית עם הוריהם. הערבים הביאו אותם מרוחק על גבי חמורים.

ילדים רכים, רק אתמול עוד חשבו אותם מתים, והיום - חיים! עומדים לפנינו חיים, בריאים, רעננים.

רחל הביאה מכתב, שכאילו כתבה במו ידיה:

האומה הערבית היא אומה אצילה... אבו-דורה התנהג אתנו יפה, לפי ההוראות הדתיות. אני ואחי היינו מאד שבעי רצון...

הקצין והמומחה לאיתור נעדרים, שלמה בן-אלקנה, נחלץ בזמנו כדי לגלות את גופותיהם של החטופים משה וברוריה לייזרוביץ ואליהו קירז'נר. בספרו המרתק "סיפורה של חקירה" הוא מתאר את החיפוש המייגע, שבזכותו הביאו את עצמותיהם לקבר ישראל בטקס ממלכתי, 25 שנה לאחר שנחטפו.

ומה יותר מתאים מאשר לסיים את דברינו במילים בהם גם סיים בן-אלקנה את סיפורו:

פרשה טראגית זו משקפת במידה רבה את מאבקה האלים של התנועה הערבית במפעל הציוני ובעצם קיומנו בארץ ישראל. אין לנו אלא לצבור את כוחנו המוסרי והצבאי ולעמוד איתן... עד לשלום...

(עפ"י שלמה בן-אלקנה, "סיפורה של חקירה" ועוד)

**חטיפת המשפחה
במאורעות תרצ"ח**

כיום נתקלים אנו, לצערנו, במזימות האויב לחטוף ישראלים ולהשתמש בהם כבני ערובה. ואולם מסתבר שאין כל חדש תחת השמש, כבר בתקופת מאורעות 1936-39 השתמשו הכנופיות הערביות בשיטה נלווה זו.

יוסף אבו דורה היה ראש כנופיה רצחנית גדולה ומאורגנת. הפעם הייתה מטרתו לשחרר את אנשי הכנופיות הערביות, שנלכדו על ידי הבריטים, נכלאו בכלא עתלית והועסקו שם בעבודת פרך. אור ליום רביעי, כ' בחודש מנחם-אב תרצ"ח, התקופה כ-200 אנשי הכנופיה הזו את מחנה עתלית. תחילה הניחו הערבים חסימות מאבנים גדולות על דרכי הגישה ליעד וניתקו את קווי הטלפון. אחר כך התקדמו מכמה כיוונים. השוטרים המעטים שהיו בעתלית לא יכלו לעצור את מאות הפורעים ולקרוא לעזרה. כך חלפה לה שעה גורלית ובינתיים הספיקו התוקפים להשתלט על מספר שומרים. קבוצה אחרת הגיעה לצדף הדרומי של מגורי הַסָּלָה וחטפה מתוכו את כל יושביו: סגן מפקד המחנה, המפקח משה לייזרוביץ (בן 40). אשתו ברוריה לבית קירז'נר (בת 31). אחי האשה, אליהו קירז'נר (בן 34), ששהה שם בביקור משפחתי. וכן את שלושת בני הזוג: רחל (בת 12), יפרח (בן 8) וחגי הקטן (בן 2.5). כמו כן חטפו קצין משטרה ערבי ושוטר ערבי.

קבוצה נוספת התקרבה לשערי הכלא והתפתח קרב יריות בינה לבין השוטרים. הכדורים הנותבים שזרו השומרים האירו למרחקים, וכך גילו כוחות הצבא הבריטי שבסביבה כי המחנה מותקף. התגבורת שהוחשה למקום אמנם הניסה את התוקפים, אך הללו הצליחו לשחרר חלק מן האסירים הערביים וכן לקחת עימם את החטופים.

למחרת היום החלו הבריטים בחיפושים קפדניים, במטרה לגלות את הנעדרים. לשם כך הם נעזרו בכלבי גישוש ובמטוס, שחג מעל האזור. העקבות הוליכו לעבר הר הכרמל הסלעי ובהם התגלו גם סימני דם, שהעידו כי היו גם פצועים... אך החטופים לא נמצאו.

בשער של העיתון היומי "הבוקר" פורסמה תמונה,

אני רוצה להרחיב ולספר את הסיפור כפי שהוא התבטא בנר עציון.
לאחר מלחמת ששת הימים, כשיד היהודים היתה תקיפה, הלך מר בן אלקנה לרפיח וגילה
שם את קברו של אבשלום פיינברג, איש "נילי", שבמלחמת העולם הראשונה ריגל נגד
התורכים לטובת האנגלים, וכשדואר היונים השתבש ירד לרפיח כדי לחצות את החזית
ולחדש את הקשר עם האנגלים. אבשלום נרצח על ידי בדואים ונקבר ברפיח וקברו היה
עלום עד לגילוי של בן אלקנה.

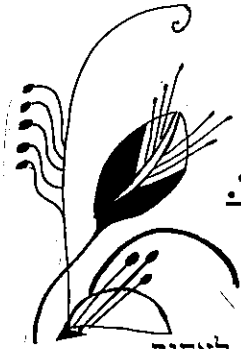
לאחר מכן, מר בן אלקנה בא אלינו כדי לחשוף את הגויות של בני משפחת לייזרוביץ.
בתקופת המנדט, היה על ההר שמעל תחנת הדלק שלידינו בית סוהר לפושעים פליליים.
כביש 4 חצה את המתקן וחלק מבית הסוהר היה בשדות מעבר לכביש (שרידים מן המבנים
קיימים עד היום). הפושעים הועסקו במחצבה ליד כפר סיטרין בעבודת פרך. משפחות
שוטרי השב"ס גרו בחלק הדרומי של בית הסוהר, ביניהם קצין השב"ס משה לייזרוביץ
ומשפחתו.

בחודש אב תרצ"ח, תקפה הכנופיה של אבו-דורה מאזור ג'נין את בית הסוהר וחטפה את
משפחת לייזרוביץ והעבירה אותה לעין חוד. בעין חוד הרגו את הקצין, אשתו ואת אחיה
של האשה והשליכו את הגויות לבור במעלה ההר לכיוון ניר עציון ואת שלושת הילדים
לקחו איתם. כעבור שלושה ימים הלבישו את הילדים לבוש ערבי והשאירו אותם ליד הגדר
של משמר העמק.

לאחר מלחמת ששת הימים, כאמור, קרוב ל-40 שנה לאחר האירוע יזם מר בן אלקנה
חיפוש אחר הגויות. כידוע, במלחמת העצמאות בשנת 1947, עזבו ערביי עין חוד את
הכפר וברחו ונשארה רק משפחת אבו אל היג'ה. בן אלקנה ביקש ממוחמד אבו אל היג'ה,
זקן המשפחה, שיראה לו איפה זרוקות הגויות, אך הזקן טען כל הזמן שאינו יודע.
אחרי חיפושים רבים, גילה מר בן אלקנה שרידי גויות באחד הבורות בין עין חוד לניר
עציון וילדי לייזרוביץ זיהו כפתור של מעיל, שזכרו שהוא שייך למעיל של אמא שלהם.
הגויות הוצאו והובאו לקבר ישראל.

מעל תחנת הדלק (שמול כלא 6) יש שלט על אחת החורבות, המציין שזה היה הבית של
משפחת לייזרוביץ.

"איפה נמצא הבור?" – עוד התייחסות לפרשת לייזרוביץ.

פסי מאור

מאמרו של דוד בן דוד העוסק בפרשייה עלומה ומרתקת החזיר אותי שנים רבות לאחור. בזמנו, בשנותיה הראשונות של הטלוויזיה הישראלית, שודרו בערוץ היחיד בשחור לבן תוכניות תעודה מרתקות. אחת מהן הוקדשה לפרשת בני משפחת לייזרוביץ ובאמצעותה התוודעתי, לראשונה, לאירוע שהתחולל באזור שלנו עוד בטרם הקמת המדינה. נדמה לי, שתוכנית זו נערכה על ידי השדר הותיק נקדימון רוגל, ויותר מכל זכור לי ראיון שנערך עם הבת רחל שהייתה כבר אשה בוגרת. רחל זכרה היטב את החטיפה וכיצד ננטשו היא ושני אחיה הקטנים כשהם לבושים בגדים ערביים ליד קיבוץ משמר העמק. במשך שנים רבות לא ידעו הילדים שניצלו, מה עלה בגורל הוריהם ודודם, והדבר לא נתן להם מנוח. כשבגרו ניסו למצוא תשובה לתעלומה. בין השאר, כך סיפרה הבת, היא פנתה גם אל אשה ידעונית שאולי תיתן לה רמז במקום בו נכשלו חוקרים עתירי ניסיון. אותה אשה הציעה לחפש את הגופות ב"עין הוד או בעין ורד..." ואכן, לאחר חיפוש דקדקני נתגלו עצמות בבור שבאזור עין הוד וזוהו על ידי הדודה בזכות כפתורי השמלה של אם המשפחה שהיא עצמה תפרה אותה.

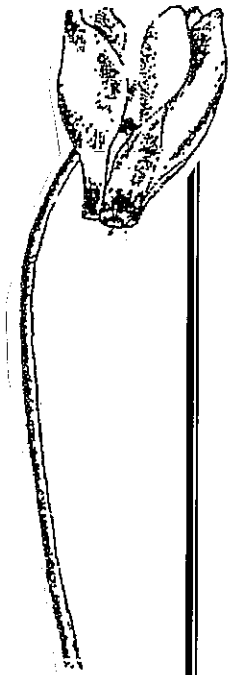
תוכנית טלוויזיה זו שעוררה בי סקרנות רבה בגלל התרחשויות בקרוב לניר עציון הזכירה לי את אחד האתרים שנמנה על טיולי השבת הקבועים שלנו, כשהיינו ילדים. באותן שבתות היינו יוצאים לטיולים רגליים ארוכים למספר יעדים קבועים: "הסנטורים" (מלון יערות הכרמל), "המעיינות", חירבת חוגלון, "המחצבה" ו"הבור". הבור היה ממוקם בואדי שבמורד ההר בין ניר עציון לעין הוד. הוא היה עמוק ומטויה וניכר היה שנעשה על ידי בני אדם ובתוכו צמח עץ גדול. מעולם לא ניסינו לרדת לתוך הבור והסתפקנו בהצצה לתוכו ובתהייה על קנקנו. שמועות מצמררות טענו, שבבור זה מצאו פעם עצמות של בני אדם, אך איש לא אישר זאת והדבר נשאר בגדר תעלומה. כשראיתי את התוכנית שאלתי את עצמי: האם זהו הבור? האם כאן הושלכו גופות בני משפחת לייזרוביץ לאחר שנרצחו על ידי ערביי עין הוד?

במשך השנים חלו שינויים בסביבתנו. דרכים חדשות נסללו, שריפות התחוללו וכיום מיקום הבור נסתר מעיני. בטיולינו הרגליים לכיוון עין הוד אני מנסה לשחזר את הדרך שהייתה כה מוכרת בעבר ואינני מצליחה לזכור: "איפה נמצא הבור?"

האם יש מי מכם שזוכר ויכול להראות לי את הדרך?

לזיכרון

אמא ליוויה ונציאן ז"ל	- י"ב שבט תשכ"א
שרה בלחסן ז"ל	- כ' שבט תשל"ט
שלום זוהר ז"ל	- ח' שבט תשנ"א
שרה מנדלבוים ז"ל	- ר"ח שבט תשנ"ד
חיים פאוסטו ונציאן ז"ל	- י"ג שבט תשנ"ח
אלי וינקלר ז"ל	- י"ד בשבט תשס"ח
שלום דב בירנבאום ז"ל	- ו' באדר ב' תשי"א
מנחם יעקב ז"ל	- כ"ו באדר תשי"ג
מאיר קולמן ז"ל	- י"א באדר תשמ"ח
יוסף לוי ז"ל	- א' באדר תש"ן
חיים זוהר ז"ל	- כ"ב באדר א' תשנ"ז
איטה (אולגה) גולדשטיין ז"ל	- ט"ו באדר תשנ"ח
ישראל בן ארי ז"ל	- כ"ב באדר ב' תש"ס
יונה בן סירא ז"ל	- ב' באדר א' תשס"ה
משה לוי ז"ל	- כ"ז אדר א' תשס"ח

מעורבות חברתית

קורס גישור בניר עציון

חיה רז

מהו גישור? זהו תהליך בין 2 צדדים או יותר שרוצים להביא איזו אי הבנה / סיכסוך ביניהם לפתרון ועושים זאת בעזרת מגשר שתפקידו הוא לעזור להם לעשות זאת. הוא אינו מחליט עבורם (בשונה מבית משפט / תהליך בוררות) אלא על הצדדים עצמם מוטלת האחריות (מרצונם) להגיע (או לא) להסכם. בתחילת הקורס קבלנו חוברת בה מצויים כל הנושאים אותם נלמד במהלכו. בתחילתה רשומות מטרות הקורס, כולן כמובן חשובות במידה שווה. אותי שבתה בעיקר אחת והיא - "סיוע להטמעת השפה והכלים כחלק מהתרבות הישראלית".

כמובן שלפני תהליך ההטמעה, יש ללמוד, להכיר, להבין ולהפנים את "השפה הגישורית" והכלים בהם היא משתמשת, ואת אלה חווינו בקורס. ניצח, המנחה מחברת גבים, הובילה אותנו מתחילתו של הלימוד ועד סופו בשביל חדש ולא ממש מוכר ולמדנו להלך בו בהתחלה בהיסוס ואט אט ביתר בטחון. לתפיסתי אחד מהעקרונות החשובים הוא להסתכל באופן שונה על המילה קונפליקט ולהוציא ממנה את הקונוטציה השלילית שרובנו מחברים אליה כ"מלחמה" בין שני צדדים, כוחות, שאמורה להסתיים בניצחוננו של האחד ובהפסדו של האחר. לא! קונפליקט זו הזדמנות.

זו הזדמנות ללמוד על עצמי ועל האחר. כתוצאה מהלימוד הזה נוצרת הזדמנות להתפתחות מערכת יחסים חדשה המביאה ביצירתיות לשינוי המהווה קרקע פוריה לצמיחה אישית של כל אחד לחוד וגם ביחד.

אז איך עושים את זה?

בעזרת השפה והכלים החדשים: הקשבה, כבוד הדדי, הבנה, קבלת האחר, היעדר כפייה, הכרה בצרכים של הצדדים ומה חשוב לכל אחד. נשמע פשוט? מסתבר שלא כל כך. יש לעבוד קשה ולתרגל את אופן המחשבה החדש וככל שמודעים יותר, מגיעים להפנמה ולשינוי.

היופי הוא שהשפה הזו ניתנת ליישום ביום ברבדים שונים. היא יכולה ליצור שיפור ביחסי אנוש בין חברים, במקום העבודה, במשפחה, בבית הספר, ב"שבילים", ב"כיכר" ועוד.

לנו כחברה בניר עציון, בשלב בו אנו נמצאים בתהליך בניית ההסכמות, השפה יכולה לעשות פלאים. ראשית על ידי זה שנקשיב באמת זה לזה, שנעשה זאת בכבוד, שנבין שלכולנו יש מטרה להביא את עצמנו למקום טוב יותר בו נוכל להתפתח כיחידים וכחברה ושיש מקום לשמוע

כל דעה גם אם היא אחרת.

כשהגענו לקורס, כ- 21 משתתפים, באנו כל אחד מסיבות, מהמקום הפרטי שלו, עם הציפיות שלו וכמובן עם העמדות שלו.

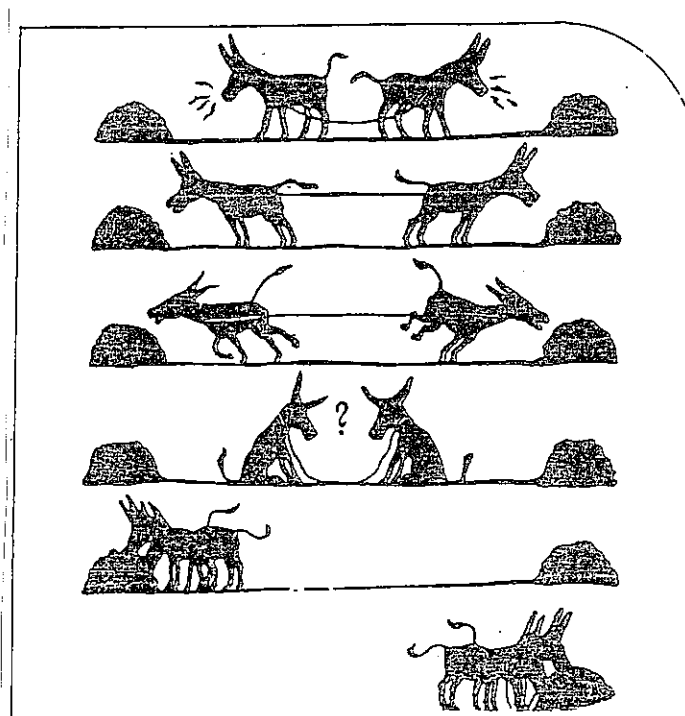
משנכנס אדר מרביתם בשמחה

חלקנו כמעט לא מתראים ביום-יום ולא לכולנו היה הרבה במשותף.
ניצה, בדרכה המיוחדת והמקבלת, הביאה אותנו לחשוב, להיות מודעים, לקבל ולדבר
ב"שפה הגישורית" החדשה לנו ועשינו זאת בהנאה רבה.
היא הביאה אותנו למקום חדש ושונה, אמנם דורש מאמץ מכל אחד אבל בהחלט אפשרי.
להצלחת הקורס תרמו גם המשתתפים כולם וכמובן ניצה.

בסיום הקורס קיבל כל אחד תעודה ובצמוד אליה את מילותיו של ר' אלימלך מלז'נסקי:

אדרבא, תן בליבנו
שנראה כל אחד מעלות חברינו
ולא חסרונם
ושנדבר כל אחד את חברו
בדרך הישר והרצוי לפניך
ואל יעלה בליבנו שום שנאה
מאחד על חברו חלילה
ותחזק אותנו באהבה אליך,
כאשר גלוי וידוע לפניך,
שיהא הכל נחת רוח אליך,
אמן כן יהי רצון.

מה בגבים

נירה רון

(דברים אלו נכתבו בשמי בלבד, ומייצגים את דעתי האישית)

בשעה טובה הגענו לישורת האחרונה לפני תחילת העבודה. אחרי חודשים רבים של עבודה איטית ומייגעת, לאחר שעות רבות של דיונים, ויכוחים, מחשבה רבה, תיקונים רבים, מחיקות, הוספות (לפעמים רק מילה קטנה פה ושם), יש בידינו מסמך עקרונות.

מסמך עקרונות פרושו, מסמך כללי אותו יש לפרוט ולפרט. כל סעיף יופרט לסעיפים רבים, כל סעיף ייבדק מבחינת התכנות הכלכלית, החוקית והחברתית, וכל המסמך ייבדק שוב מבחינת ייתכנותו המשותפת. האם אפשר לקבל את כל הסעיפים בעת ובעונה אחת? האם אין סתירה ביניהם? האם אין קבוצת חברים כל שהיא הנפגעת כתוצאה מכך? האם ניר עציון יכול לקיים את כולם יחד מבחינה כלכלית?

בתחילת הדרך היינו קבוצת אנשים עם המון רצון טוב, אך שונים בדעותינו, לכל אחד הייתה אג'נדה משלו על מה צריך לעשות בנר עציון ואיך להתקדם על מנת לקדם את ניר עציון. לכל אחד היה סדר עדיפות משלו וזה לא תמיד תאם את סדר העדיפות של האחרים. בעזרת ארנה וניצה למדנו להקשיב זה לזה, למדנו שאי אפשר לקבל הכל ושכל אחד חייב לקבל משהו. לכן הוחלט ליצור מסמך שיגדע בנושאים החשובים ביותר, במשותף, כדי שכל אחד יקבל מענה.

המסמך הזה, מבטיח את בטחון החברים המבוגרים שבינינו, את בטחון שכבת המייסדים.

המסמך הזה מבטיח יצירת מקורות לפנסיה לכל החברים.

המסמך הזה מאפשר לנר עציון קליטה של חברים חדשים ובני משק.

המסמך הזה מציע אפשרות לשיפור המצב הכלכלי של החברים בצורה שלא תיצור פערים גדולים מדי בין אחד לשני ובלי לפרק את השותפות.

המסמך הזה התקבל ע"י רוב מכריע של חברי קבוצת גבים שנכחו בפגישה האחרונה, כמסמך בסיסי לעבודה.

כעת הגיע הזמן להביא את מסמך העקרונות לפני הציבור, לשמוע את דעתכם, את חששותיכם, את רצונותיכם. בלי אישורכם לא נוכל להתקדם הלאה. וגם אנחנו חוששים, ולא בטוחים שזה אפשרי, שזה נכון... זה הטוב ביותר שיכולנו להגיע אליו בשלב זה. נכון, לצערנו לא כל מי שנבחר והיה אמור להיות בקבוצה הגיע והיה שותף, יתכן ומי מהחברים מרגיש שאיננו מיוצג כראוי בתוך הקבוצה, אך זה המצב ועם זה נדרשנו לעבוד. בשבועות הקרובים נקיים פגישות עם חברים, בקבוצות קטנות, כדי שנוכל להקשיב ולשמוע כל אחד ואחד מכם. חשוב לנו שכל אחד ואחד יגיע למפגש ויביע את דעתו, את חששותיו ואת תקוותיו. חשוב לנו שהדברים ישמעו לפני שנגיע לקלפי, כדי שנוכל להתחשב בדעתכם. לאחר שנסיים את סבב הפגישות נחזור שוב לקבוצת גבים וננסה לשדרג את המסמך ולדייק בו, על פי הדברים שנשמע מכם במפגשים.

חשוב ביותר שכל אחד ישתתף באחת הפגישות, ישמע, ישמע ויבין מה עומד מאחורי כל סעיף וסעיף. כי לתחושתנו, מה שאנחנו עושים עכשיו הוא הבסיס להמשך קיום ניר עציון.

מכון קוסמטיקה מחודש בגיר עציון

דיוה מגדלכאום

בקרוב יוקם בגיר עציון מחודש מכון הקוסמטיקה אשר היה פעיל בעבר על ידי חברתנו יונה מוטוט ז"ל.

בימי מזכירות אבי ויהודה ביקשתי לצאת להשתלמות מקצועית על מנת להתעדכן בטכנולוגיות וגישות חדשות ברזי הקוסמטיקה (לאחר שנות הפסקה בהן לא עסקתי במקצוע שרכשתי עוד בהיותי חברת כפר עציון) ונענית בחיוב. במשך שנה וחצי למדתי ב"ויצו" ובקיץ סיימתי את לימודי. רכשנו ציוד חדש וחומרים בסיסיים לפתיחת המכון.

בסמוך למרפאה, בחדר הקיצוני הגובל עם הכביש בהמשך לבית משפחת יעקבי הצעירה יוקם מכון הקוסמטיקה פלומה. הטיפולים מיועדים לטיפוח עורן של נשות גיר עציון: חברות ותושבות, וכמובן גם לנוער וגברים אשר מעוניינים לטפח את עורם. המחירים יהיו שווים לכל נפש ויהיו שעות פתיחה גמישות עבור נשים עובדות. אישה יפה, בית נאה וכלים יפים מרחיבים את דעתו של האדם.

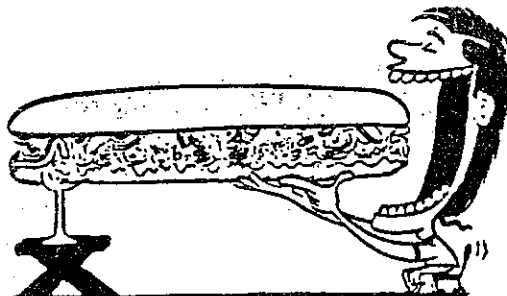
קל לרדת במשקל

אנונימית מאותרת משקל

אם הרגשתם שכמה חברים או תושבים נראים לאחרונה קצת "קלים יותר" – לא טעיתם. קבוצת "מאותגרי משקל" נפגשה למשך שלושה חודשים עם כרמית עדן (מאמנת אישית ועסקית), לשם השלדת קילוגרמים עודפים. כולנו ירדנו – מי יותר ומי פחות. במאמץ משותף הצלחתנו להפטר מ- 30 קילו!

היה שווה וכדאי. היה צריך להקדיש רק שעה אחת בשבוע ובשאר הזמן קצת מאמץ והתמקדות במטרה. בשעה השבועית הקבועה נשקלנו, החלפנו חוויות, צחקנו ושמענו סיפורים. בשאר השבוע – אכלנו.

למדנו על עצמנו, על החיים, על איך עושים שינויים ועל איך שומרים על זה. נקווה שנדע לשמור על זה ושה יוליך אותנו לחיים בריאים ואיכותיים יותר. נפתחת עוד קבוצה אחרי פסח. מומלץ לכל מי שמרגיש עצמו "מאותגר משקל". תודה לכרמית!

ברכות אהולדת הילדים

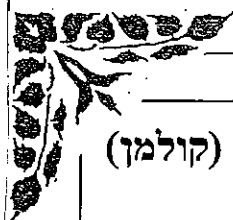
לטלי וטל ליאון
לאלי וחיה ליאון
לשלמה ליאון
להולדת הבת- הנכדה- הנכדה

הודיה

לאליה ורונן זריבי
לתיה ואריה זריבי
להולדת הבת - הנכדה

לבונה שרה

לרונן ואיתן ואך
להולדת הבן
דרור

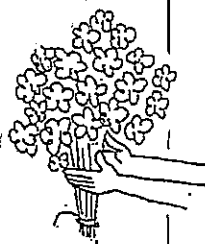

לשרה ואברהם שוורץ (קולמן)
לנישואי הנכדה

רבקה עם משה
בת לרחל ויעקב לביא
נכדה למאיר קולמן ז"ל

לדינה ונציאן
לנישואי הנכד

הרן
בן לאריאל ונועה
נכד לחיים ונציאן ז"ל

ברכות להולדת הנכדים - נינים

לנאוה ושמוליק זמיר
לבנימין זמיר
להולדת הנכד- הנין

יונתן

בן לנעמה ומיכאל
בן לשולמית זמיר ז"ל
###

לעפרה וכתריאל מתן
לאהובה שהם

להולדת הנכד- הנין

אופק

בן לענבל וצחי
###

למגי ושלמה וול
למלכה ואביגדור וול
להולדת הנכד הנין

מתן

בן לאיתי ועינת
###

לעדינה ודוד בן דוד
להולדת הנין

מעוז

נכד לאודיה לביא
###

לשרה ואברהם שוורץ
(קולמן)
להולדת הנין

שלמה אליהו

נכד לאביגדור ויעל
בן למאיר קולמן ז"ל
###

ללאה בן ארי
להולדת הנין

נהוראי ישראל

נכד לחגית ואלי ז"ל
בן לישראל בן ארי ז"ל

מזל טוב!

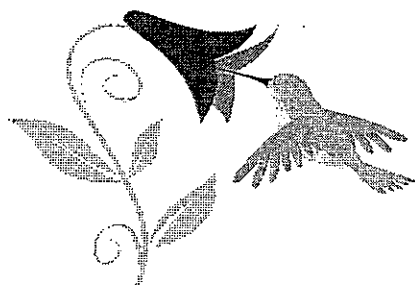

משנכנס אדר מרבין בשמחה

בס"ד

לתושבי ניר עציון

רצינו להגיד תודה!

אנו משפחות הצוות בכפר הנוער ימין אורד, מבקשים להביע את הערכתנו ותודתנו אליכם על התגייסותכם ונתינתכם ביד מלאה ופתוחה מיד לאחר שפקד אותנו אסון השריפה בכרמל.

אנו כמחנכים עסוקים כל השנה בנתינה מתמדת, ולפתע מוצאים עצמנו בצד המקבל... מיותר לציין את התחושות.

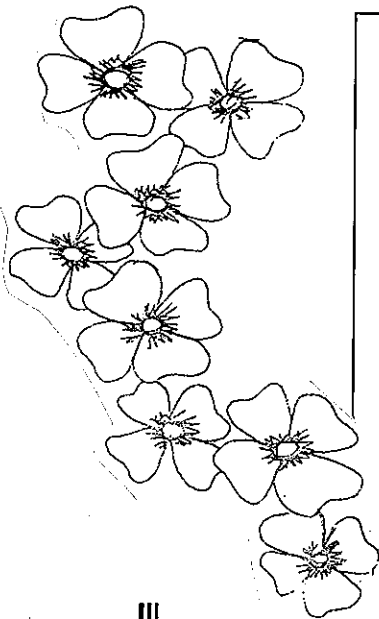
אך הדרך בה הענקתם לנו עם הנדיבות החיוך ורוחב לב העניקה לנו את התחושה שאנו לא לבד ונטעה בנו את הכוחות לקום ולהתמודד אל מול המציאות החדשה.

במהלך התקופה עם ישראל התגלה בתפארתו! מכל הכיוונים הזרמים והיישובים הגיעו פניות לסייע. ואכן הסיוע מצידכם קידם את היכולת שלנו לחזור שוב למעגל חיים מתפקד.

אנו שוב מודים לכם ולקהילתכם כחלק מכלל עם ישראל, שתמיד תמשיכו לתת ולסייע בעיקר בשמחות.

בהערכה ובהוקרה רבה – משפחות צוות בימין אורד.

מזמור"ר בניר עציון

לכבוד טל ליאון מזכיר ניר עציון

שלום טל,
הרשה לי להודות לך אישית, ובאמצעותך לכל חברי ניר עציון, על האירוח הלבבי לו זכתה המזכירות המורחבת של הקיבוץ הדתי (=המזמור"ר) ביום שני השבוע, י"ט בשבט תשע"א. יוסי' עדן קיבל את פנינו במועדון לחבר החדש, והאולם היה מסודר, מבריק ומזמין, עם תפריט נפלא של ארוחת בוקר. בתחילת הישיבה הציג יוסי את ניר עציון בעזרת מצגת יפה, שכללה - כמובן - גם סרט על אירועי השריפה הגדולה. לאחריו, ישיבת המזמור"ר נפתחה עם לימוד שהעביר הרב רונן לוביץ לעילוי נשמת חברי התנועה שהלכו לעולמם מאז הישיבה הקודמת, ופרק זה הסתיים באמירת קדיש לזכרם המבורך. במהלך הישיבה נמשכו החברים אל החלונות הגדולים הפונים דרומה ומערבה, וקשה היה לנתק אותם מהמראה הנפלא של הכרמל והים. מול נוף שכזה מי יכול להתיישב לשולחן דיוני התקציב? סיימנו בארוחת צהריים נהדרת, שהורגש שנעשתה והוגשה מתוך אהבה וחברות. משלב התיאום המוקדם ועד לסיום הישיבה זכינו לשיתוף פעולה נפלא, וקיבלנו תחושה של בני בית! תודה על הכל!

בברכת חברים לתורה ועבודה,
נחמיה רפל מזכ"ל הקב"ה ד'

הקיבוץ הדתי

בס"ד ד' בלח קלע

אל פסי מלר
מאת נחמיה רפל

הנדון:

לח פסי

קיבוצי ברירה לא קליין קני" האמון, וקניא קלע
וב לא הימנים והמנוח מימי הלניסה הקדושה.

הבא לא קני" הב"ה, ואלה התחלה לקבוצ לא
יכלה להפסיק: "זה מילק לא יק מלע"ן!" ואלה י
ברח הקניאה. אני מלכיל להקרה זו!

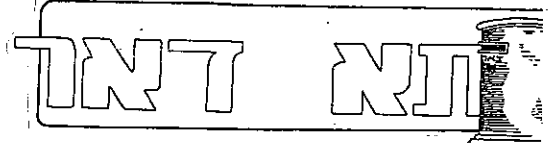
היל יי אלא לבס המלך הפקר קלענה מוקלם
ומלע"ן, במלח המסורה המקיבלה וזלן!

לח וליהוא

בברכה,
נחמיה רפל

www.kdati.org.il

דבונב 7 ת.ד. 40015 תל-אביב 64732 טל: 03-6072777 פקס: 03-6957039 E-mail: kdati@kdati.org.il

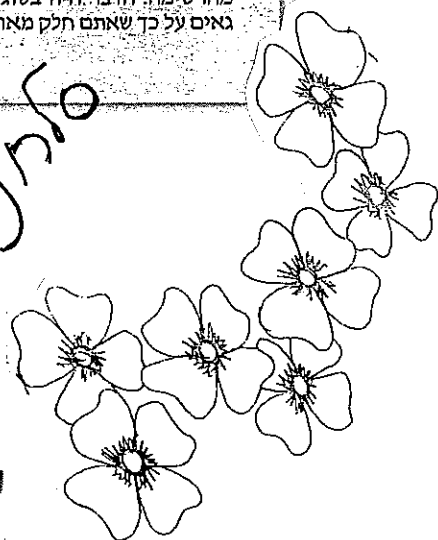
פוכסס באיטון "קקא"י

התנצלות

בגיליון החגיגי של "ידיעות הקי-
בוץ" מלפני שבועיים, לכבוד מאה
שנות קיבוץ, פורסמה מפה ובה
פריסת הקיבוצים מדרום הארץ
ועד צפון. במפה נכללו 280 יישוב
בים - כל קיבוצי התנועה, המוש-
בים השיתופיים הנכללים בתנועה,
וכן קיבוצי תנועת "הקיבוץ הדתי"
ומושבים שיתופיים הנכללים בת-
נועה זו.

במהלך העבודה על המפה חלה
טעות, ומרשימת השמות שהעברנו
למרכת נשמט בשוגג המושב השי-
תופי הדתי-ניר-עציון.
אני מבקש להתנצל בפני חברי ותור-
שבי ניר-עציון על השמטת שמם
מהרשימה. הדבר היה בשוגג. אנו
גאים על כך שאתם חלק מאתנו.

סליחה!

משנכנס אדר מרבנים בשמחה

מרכז המשק – אורי בייז

שלום לכולם,

שמי אורי בייז ואני מרכז המשק החדש בנר עציון מתחילת ינואר 2011. נשוי ואב לשלושה ילדים, חבר קיבוץ גליל ים.

שמשתי במשך מספר שנים לא מבוטל בתפקידים מגוונים (ריכוז משק, יו"ר מפעל, רכז נדל"ן ועוד) צברתי ניסיון רב במהלך שנות פעילותי ואותו ארצה להעמיד לטובת קידום ופיתוח עסקי של ניר עציון.

בחודשיים וחצי האחרונים עסקתי בלמידת המערכת תוך זיהוי הצרכים המרכזיים שלה, ובגיבוש סדר יום עסקי במטרה להשפיע באופן משמעותי בכיוון של הגדלת מקורות הכנסה ארוכי טווח.

נכון להיום,

1. אנו פועלים להשלים את ההתקשרות בנוגע לגגות הפוטו וולטאים תוך תשומת לב מרובה למיצוי חלקנו במעילות.
2. מולכים מהלך לכניסה לשותפות עם בנות החוף כולל שטחי גד"ש.
3. פועלים להסדרה יסודית של הקשר שבין המשק למפעל.
4. בודקים באופן שיטתי את האפשרות להקים גן אירועים באזור המפעל.
5. משלימים מהלך תכנוני אשר בסופו אנו מקוים שתאושר לנו תחנת דלק בסמוך למפעל.
6. פועלים להכנסת שותף אסטרטגי למלון.
7. פועלים למיצוי הזכויות מול המינהל בהתייחס לחוזה עליו המפעל יושב.
8. מסיימים הליך לרכישת 1% ממניות גרנות כך שנהיה חברים שווה זכויות בארגון.
9. ליווי כלכלי של בניית 8 יחידות הדיור.

באופן כללי אשתדל לעסוק פחות בנושאים הקהילתיים של הישוב אף שלאופן ההתנהלות הקהילתית ישנה השפעה גדולה על מצבו הכלכלי של המשק.

משכנס אדר מרבית בשמחה

עמדתי לגבי החשיבות שבקידום שינויים כך שמחד, יעודדו את חברות וחברי המשק ליזמות ופיתוח אישי ומאידך, יתגמלו חיסכון והתייעלות בהוצאות הקהילה, הינה ברורה וידועה לכל. אשמח להעמיד את ניסיוני גם בתחום זה לכשאתבקש.

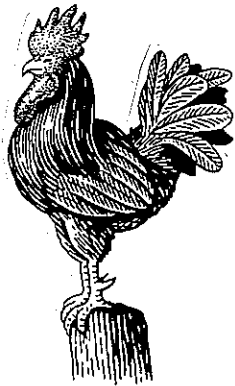
בהזדמנות זו אני רוצה להזמין חברות וחברים לפנות אלי בנוגע לרעיונות יזמיים אשר לדעתם יש סיכוי להפכם לפעילות עסקית מצליחה כך שנוכל לבדוק במשותף את הרעיון ובכפוף לבדיקה יוחלט על אופן ההתקדמות.

בברכה

אורי בייז

לאורי

אנו מאחלים לך הצלחה בתפקיד
ומקווים שתסייע לנו לצעוד לעתיד
כלכלי ועסקי מבורך!

מה בלול

דני בלכמן

הבעת תודה

בתאריך 16.11.10 היתה הפסקת מים בלתי צפויה במשק. התפוצץ צינור ראשי ואחד הלולים נותר ללא מים.

תוך התראה קצרה נכנסה "השלישיה הקטלנית" לפעולה:

מאיר בן סירא שהיה בכלל בחופש, הרים טלפון ליונתן והנחה אותו. יונתן הוציא ברוב פאר והדר את הכבאית הישנה שהיתה בשיפוצים וביחד הרוו את האפרוחים הצמאים. תודה!

ענף הלול גאה לדוות כי הרווחים שתרם למשק, על אף שאינו תאגיד, בסיכום תשעה חודשי פעילות הביאו אותו למספר 2, לאחר מפעל הארוחות.

משולחן הנהלות הקהילה

טל ליאון יובל שגיא

אנו נמצאים ימים אחדים לפני חג פורים החג מצטיין במאפייני השמחה שבו, האכילה והשתייה נוטלים מקום חשוב בין מנהגיו, ובפרט אכילת מגדנות וממתקים ושתיית יין. אנו עסוקים בימים אלה בנושא צמיחה בנר עציון כאשר אנו מתחילים את עבודות הפיתוח לפרויקט 8 הבתים, גם בקבוצת גבים אנו עומדים לפני מפגשים עם הציבור, גם בנושא זה אנו שמחים על שעלינו בסולם הדרגות שלב נוסף לכיוון ההידברות בקהילה לבחינת אורחות חיינו. אנו מאחלים שהשמחה של ימי הפורים תלווה את קהילת ניר עציון לאורך השנה כולה.

דיווחים ועידכונים.

חדר אוכל הישן – מבנה חדר האוכל מהווה סכנה בטיחותית. המזכירות החליטה להוריד את המבנה ולהסיר את הסכנה.

קבוצת גבים – הקבוצה הגיעה למסמך עקרונות מוסכם. השלב הבא הוא הגעה לציבור כולו כדי להסביר את המסמך ולייצר דיאלוג שבסיכומו נדע ונסכים על ההמשך. בתהליך שנמשך כבר מעל לשנה התחזקה ונבנתה יכולת להאזין לכל האינטרסים, התקוות והחרדות ולהתחשב בכולם כדי להגיע לעקרונות מוסכמים.

אף אחד מהמשתתפים לא קיבל את כל אשר חלם ומצד שני אף אחד לא נפתר מכל חרדותיו, אך ברור לכולם שמסמך העקרונות הוא בסיס הגיוני המתחשב בכל הציבור וראוי להיות אבן דרך משמעותית בדרך לחזור ולהיות חברה צומחת בריאה ואטרקטיבית לכל חבריה ובניה. זו הזדמנות להגיד תודה לאורנה וניצה שעושות עבודה מדהימה בחידוש היכולת שלנו לדבר לגשר ולהחליט יחד. גם לחברים, שמגיעים מסורים, מתמידים ומנסים לחבר את ההווה ולייצר תקווה לעתיד.

כביש דלית אל כרמל ניר עציון – יש יוזמה של דלית אל כרמל לסלילת כביש בדרך העפר המחברת את דלית לכביש עין חוד ניר עציון. יחד עם אנשי עין חוד וימין אורד הקמנו מטה מאבק אותו מרכז, ציון גז מזכיר עין חוד, כדי למנוע את המהלך. ברור שכביש זה עלול לאיים על בטיחות ילדינו בדרכם לבית הספר, יהפוך את כביש הכניסה לאזור לדרך עמוסה בה תעבור תעבורה כבדה מכל הסוגים ותהפוך את הציר לדרך הקיצור המרכזית בין כביש 4 לכביש דלית אל כרמל חיפה. בנוסף יפגע הכביש בטבע הייחודי לאזורנו וישפיע על אוירת השבת והייחודיות של המלון. המועצה האזורית חוף כרמל מגבה מאבק זה ושותפה למאבקנו. אנו תקווה שדרכי הנועם יספיקו כדי להסיר את רוע הגזרה אך עלול להיווצר מצב בו נדרש להעלות את עוצמת ההתנגדות.

משנכנס אדר מרביתם בשמחה

סכום שרפה במועצה – נפגשנו עם מודי, סגן ראש המועצה, וגל קב"ט המועצה ומסרנו להם את לקחי ניר עציון כפי שנאספו בשיחות הסכום אצלנו. המועצה רואה בניר עציון דוגמא חיובית להתארגנות והתנהגות אזרחית יישובית ותעביר את ההתרשמות למבקר המדינה כחלק מהבדיקה הנערכת.

שדרוג תשתיות – אנו ממשיכים בשת תכנון עם נציגי החברה האחראית לשדרוג התשתיות ועם נציגי משרד החקלאות והפתוח הכפרי. במקביל אנו בוחנים את התכנון עם אנשי המים, החשמל והבניין בניר עציון כדי למקסם את התועלות מהמהלך. זמן וחשיבות אנו מקדישים להסבר שכנוע והסכמת הדיירים לאורך התוואי המתוכנן, בשאיפה להיענות לבקשותיהם.

פינת חי – פינת החי עברה להפעלת עמותת שי"ח ואנו עסוקים בסגירת פינות בקשר שבין המשק והעמותה.

אורווה – הפעלת האורווה היא נושא העולה מזה שנים על שולחננו. בעצה אחת עם נועם אנו בוחנים הכנסת "חווה גיזמו" להפעלת האורווה למטרות לימוד. טיפול ורכיבה רגילה. ברעיון המתגבש נשמור על גרעין האורווה של ניר עציון ונפתח את התחום תוך שמירה על סטנדרט הפעלה חינוכי, בטיחותי ואיכותי ובתקווה גם כלכלי.

פחי אשפה טמונים – תם ולא נשלם, אף כי הפחים מוצבים ומתפקדים, עדיין יש להשלים את יציקת הגישה לפחים כדי לאפשר הגעה נוחה ובטוחה.

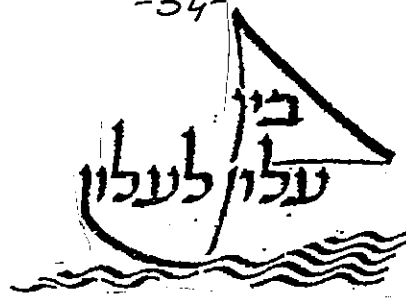
ענפי שרות – ענפי השרות שהיסטורית היו כפופים למרכז המשק, עברו בהחלטת מזכירות לאחריות הקהילה. בשלב זה נשאר המוסך באחריות מרכז המשק. המהלך נעשה ע"פ בקשת אורי בייז (מרכז המשק) נכדי שיוכל להקדיש את מרב זמנו להזזת הנושאים הגדולים בהם יש סיכוי גדול לצמיחה ותשואה. המהלך תואם ויצא לדרך בהסכמת מנהלי הענפים.

רכב רכב רכב – כבר זמן רב נשמעות במשק דעות שונות וחוסר שביעות רצון ממצב השמוש ברכב. ע"פ בקשת חברים במזכירות, קיימנו דיון ראשון שימשיך בישיבה הבאה. **ימין אורד** – הכפר הודה למשק ולחברים בניר עציון על העזרה האדירה בזמן ואחרי השרפה והעניק לנו תעודת הוקרה מרגשת.

זה היה עוד פרק בקשר החשוב והמרגש שבינינו שהעיד עד כמה שני הישובים סרוגים זה בזה.

חג פורים שמח!

האירועים הדרמטיים של השריפה בכרמל פתחו ערוצי תקשורת חדשים בינינו לבין הישובים הסמוכים לנו. משפחות וחניכים מימין אורד שבתיהם נשרפו, התאכסנו במשך כמה שבועות בבית המלון של ניר עציון ורק לפני כשבועיים חזרו לגור בדיור חלופי בכפרם. יוזמה של אנשים מעין הוד ומנר עציון לעודד מפגשים בין שתי הקהילות השוכנות בצמידות זו לזו, הולידה מסיבת ט"ו בשבט משותפת שארגנו ועדות התרבות המקומיות. מרגש ומשמח היה לראות את ההיענות הרבה של אנשי עין הוד, שהגיעו בלילה חורפי אל המועדון שלנו מתוך סקרנות להכירנו ורצון ליצירת קשרי ידידות. הערב שהתנהל בחלקו במתכונת "סדר ט"ו בשבט" נתן במה לאמנים ולכשרונים משני הישובים שהנעימו בזמר, נגינה ומשחק קומי. האווירה הייתה חמה ומלבבת והצלחת האירוע יצרה מוטיבציה למפגשים דומים בהמשך.

לאחר התרגשות וציפייה מותחת לא יצאנו לבסוף לאילת. עד יום שישי בצהריים, יום וחצי לפני מועד היציאה לא היה ברור עדיין אם המבצע יצא לדרך. ההודעה על ביטולו גרמה עוגמת נפש לכולם ובמיוחד לילדים שציפו לשלושה ימי חופשה חלומיים בעיר הדרומית. בשלב ההוא, רב היה הנסתר על הנגלה ורק חברים מעטים היו בסוד העניינים. לאחרונה, נחשפו פרשיות ההונאה של רונן בר-שירה והתברר שהוא הדמות המסתורית שמאחורי ההצעה המפתה. ערנותם של חברים בניר עציון מנעה מאיתנו מלהעביר לו כספים ולהסתבך במסכת התככים שלו. אז נכון שחבל שלא יצאנו לאילת אבל גם לא יצאנו פראירים!

במסגרת פעילות של ארגון הג'וינט בשיתוף עם מחלקת החינוך במועצה בעקבות אירועי השריפה בכרמל חולקו לילדי הגנים בובות "חיבוקי" רכות ומנחמות ומתקיימת הדרכה לגננות. שירותי הטיפול והרווחה באזור זכו לתקציבים מוגדלים כדי לתת מענה לנפגעי השריפה והפונים לטיפול רגשי וזכאים למספר מפגשים טיפוליים חינו. לתשומת לב ההורים ואנשי החינוך במשק!

לאחר אכזבה מאומצת ומכאבים צפופים אישר צוות "אביב" בראשותו של אנה וניצה את נייר ההסכמות אליו צמח חודשים רבים. המסמך מת"ח לסוליות של הפנסיה, קליטה, פרנסה ועיוק ומאשר מינוי פרולקטור אלוהי להכין תוכנית מפורטת ויישומי.

בשבוע הבא יתקיים חוג בית ראשון (לכ-25 איש) כדי להנחיל את נייר ההסכמות בפני החברים ולהפוך את דעתם לעניין. להשתתפות בחוגי הבית יש חשיבות רבה ומכרצת להצלחת התהליך של קניית הסכמות ונכונה הסיסמא: "מי שמאיש משפיע". החברים מוזמנים להביא לחוגי הבית ולהשתתף באופן פעיל בהתוויית פניה הצטיידים של ניר עציון.

המזכירות המורחבת של הקיבוץ הדתי - מזמו"ר, קיימה במועדון לחבר בניר עציון מפגש בחדש שעבר. חברים מכל יישובי התנועה הגיעו אלינו והביעו הזדהות והערכה לעמידתנו האיתנה באירועי השריפה. האורחים גמרו את ההלל על האירוח המופתי ומסביר הפנים ועל האוכל הטעים של מפעל "אוכל ביתי" והתפעלו מיפי המקום שלנו.

סוף סוף ולאחר עיכוב של כשלוש שנים יתחילו בשבוע הבא עבודות התשתית לבניית שמונה בתים חדשים באזור הדרומי של המשק. בשעה טובה!

חברי הועדה "למניעת הטרדות מיניות" השתתפו בתחילת השבוע שעבר ביום עיון בקבוצת יבנה. בשתי הרצאות מרתקות מפי נשות מקצוע שמעו המשתתפים על עבודתה של חוקרת ילדים ועל התמודדות קהילה עם משבר בתחום שבינו לבינה. במפגש הוקרא מכתב מחאה אמיץ שכתבה בת וחברת אחד הקיבוצים הדתיים, שנפגעה מינית בילדותה, אל הרבנים החתומים על המכתב התומך ומזכה את הנשיא לשעבר משה קצב מפסק הדין המרשיע שנפסק לו. גיבוי למחאתה ניתן גם על ידי הועדה הרעיונית-מדינית של הקיבוץ הדתי, אשר הוציאה לתקשורת את ההודעה הבאה:

"מכתב הרבנים" שהתפרסם אתמול והמחזק את משה קצב, הוא פרק נוסף בסדרת מהלכים משקפים את ההתנתקות של רבנים חשובים וידועים מהמדינה היהודית-דמוקרטית ומהמסורת היהודית המונחלת לנו מדורי דורות. חיזוק ידיו של נשיא שהורשע בבית המשפט בעבירות מין חמורות, ויציאה ציבורית להגנתו ע"י רבנים שאינם מסתמכים על בסיס ראייתי כלשהו – אינם נחלת הציבור הציוני-דתי, והם משקפים עיוות מוסרי ובעיטה גסה בפרצופה של המדינה היהודית.

יומיים לאחר מכן, אירחה קבוצת יבנה כנס בנושא תקשורת קיבוצית וחברות המערכת של עלון "בניר" נטלו בו חלק. ביום מגוון ועשיר בתכנים ובאנשי מקצוע ידועים למדו המשתתפים על העולם הנסתר מהעין והציני לעיתים החבוי מאחורי ידיעה תקשורתית, שמעו דעות שונות על גבולות מתן חופש הביטוי בעלון הפנימי ומול תקשורת חיצונית וכיצד ניתן לכתוב סיפור טוב מחומרים מקומיים. האירוח היה נעים והכנס מעורר מחשבה.

באסרו חס של שבועות אתיך להתקיים, אי"ה, כנס "כל כבוד" של הקיבוץ הדתי בבית המלון בניר ציון המיועד הפעם לנשים וללעריות כאחד ויתאחד בנו של חינוך ושוויון בין המינים. כל החברות הרוצות ליהנות מיום מרתק, הכולל הרצאות, סדנאות ומפגשים מולמנים ליסוף בו חלק.

החברות עקרות הבית קיבלו בשמחה את יוזמת ועדת תרבות להימנע מבישולים ל"שבת הגדול" ולהקדיש מאמציהן בדבר האמיתי: סדר פסח. זאת הודות לדעיון המוצלח, לאפשר לכל הרוצים בכך לסעוד ביחד את כל ארוחות השבת מתוך שמחה והרחבת הדעת. משפחות רבות כבר נרשמו והלוואי שהדבר יהפוך למסורת!

עד סגירת הגליון ירדו אצלנו 394 מ"מ גשם, אשתקד ירדו 566 מ"מ גשם.

"חג פורים הנה זה בא, ילדים (ומבוגרים) נגילה נא..."
בראש חודש אדר ב' התקיימה ההשכמה המוקדמת של ילדי המשק על ידי המדריכים והתקיימה הרקדה ברחבת בית הכנסת, אשר קושט ולבש חג. גם הצרכנייה עוברה בשלל כתובות עליזות. חברת הילדים קיימה את המשחק "גמד וענק".

ביום רביעי התקיימה עדלאידע משותפת לימין אורד, עין הוד וניר עציון. התהלכה הססגונית יצאה מימין אורד והסתיימה בדשא הגדול שלנו בהפנינג של תחפושות, דוכנים והמון שמחה.

לאחר קריאת המגילה במוצאי שבת מתוכננת מסיבה לחברים וביום ראשון תתקיים סעודת פורים בנוסח "שיש חסידי" לכל הציבור במועדון לחבר. וביום שושן פורים יתקיים השוק המסורתי לילדים. חג שמח לכולם!

גם השנה קיימת יוזמה ברוכה בארגון משלוחי המנות: כל משפחה משתתפת ב-100 ₪ שחלקו יועבר לתרומה וחלקו ישולם לארגון "אבוקת אור" - מרכז תעסוקתי לילדים עיוורים, שיכין ויארז משלוח מנות נאה לכל משפחה. ישר כוח לאורית שער וחנה נווה. זה המקום להודות לדוד רוזנברג על שהביא מירושלים את המשלוחים ממרכז "אבוקת אור"

מכתב תודה שהתקבל מאגודת "אבוקת אור":

הס"ד

לידדנו היקרים -
שלום רב!

ברצוננו להודות לכם על שהצגתם משלוחי מנות מ"אבוקת אור", ושיפתם את שמחת החג באצוות חסד. הצופדים באבוקת אור אשר צוסקים בארצות חבילות שי היום אנשים מיוחדים: כולם ציוריים, כנוספים לציוויליזציה כולם עם נכות ביטית ואם ביטור שכלי. לחלקם עם ביטיות התנהלות כשן אוטיות. המשותף לכולם הוא שהם רוצים מאד להיות פעילים ושאחים בצבודתם. במשך השנה התעסקו הנה ארצות שקיות ממתקים, פיות הולדת ואירועים שונים. לצופדים קשה לבצע את פצולות הארצות לבדם, לכן מציצים אלינו מתנדבים ומתנדבות שמסויצים להם ביחד עם צוות המדריכים.

הצופדים משתדלים לצבוד במרץ ומידי ראש חודש מקבלים שבר סמלי. היום מתחיל בשמחת בוקר, ולאחריה צופדים במשך שעה וחצי. לאחר מכן יש הפסקת אכילה ובסיומה החניכים מופיעים בחולצות שיקומיות. לכל יום חול קבוע: טיפול בעצרת חיות אחד, אמנות, מוסיקותרפיה, דרמה, ואניון טיפול. אחרי ארוחת הצהריים שבים לארצות השקיות עד לשעה 14:30. מרכז היום השיקומי הוקם צ"י הורים של הצופדים - כל חברי הצמותה נותנים מלמנים בהתנדבות מלאה. בעזרת הצמותה יבט יו למרכז לכות קיום כ"מרכז תעסוקה". מפני שכיום - בדור המכשור והתכנות - ישנן מעט מאד מלאכות פשוטות בהן יכולים לצסוק נכים מורכבים אין זה פשוט להתאים צבודה לצופדים כשלו. חלק ממשלוחי המנות נארצים צ"י הצופדים המיוחדים וחלקם נקנים על ידינו במחיר צלות ונמכרים ברווח מוצט שמוקדש כולו להפצלת השיקומי-תעסוקתי. תודה על השתתפותכם במאמץ.

ברוכים-מחל!

שמחת "אבוקת אור"

666

מתכון
מציפי 9/11

עוגת שוקולד מבושל

בצק:

- 1 1/2 כוס קמח אסם
- 1 1/2 כוס קמח רגיל
- 2 כפות סוכר
- 1 1/2 חב' מרגרינה
- 2 חלמונים
- 6 כפות מים או סודה

לערבב ולחלק ל-2

- לרדד את הבצק
- חצי מכמות הבצק לשים
- בתבנית מרובעת גדולה
- לשפוך את המילוי
- לכסות במחצית השנייה של הבצק
- לאפות בחום בינוני כ- 35 דקות

בתאבון!

מילוי:

- 200 גר' שוקולד מריר
- 2 כפות קקאו
- 1 1/2 כוסות סוכר
- 1/2 כוס מים
- 1/4 חב' מרגרינה

לבשל בסיר

להוסיף -

4 חלמונים

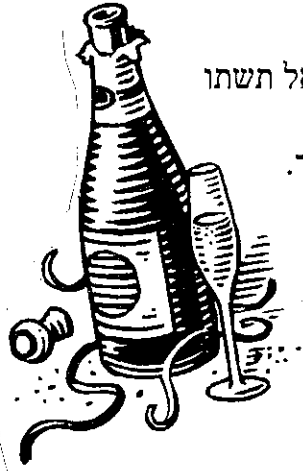
4 חלבונים - להקציף ולהוסיף לקרם

3 כפות קמח אסם

איגרת לחג הפורים תשע"א

יום רביעי – תהלוכת העדלאידע תגיע לניר עציון בשעה 16:00.
יחד עם משתתפי העדלאידע יתקיים הפנינג ברחבת בית הכנסת ובשעה 19:00 ייערך משתה בחדר האוכל בימין אורד.

יום חמישי – "לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

לילה ויום גם אני ונערתִי אצום כן." (מגילת אסתר ד', א', י"ג-ט"ז). - תענית אסתר.

שבת מנוחה.

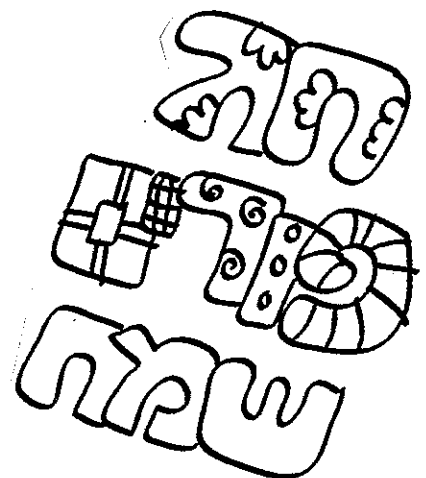
מוצאי שבת – ליל פורים – קריאת המגילה.

בשעה 21:00 – המסיבה!

ערב שעשועוני טלוויזיה מטריף ומשגע !!! הגרלות, משחקים, פרסים כמובן !!!
מי שלא מחופש – לא נכנס...

יום ראשון - פורים – לאחר תפילות שחרית וקריאות במגילה, משלוחי מנות איש לרעהו.
פעילות נוער להכנת משלוחי מנות לבזקקים.
בשעה 14:00 – טיש פורים במועדון החדש לחבר, בנשיאות אדמורנו המכובד.
יש לבוא בלבוש חסידי כמנהג מיטב קהילות ישראל.

יום שני – שושן פורים – בשעה 11:00 שוק פורים.

בכל דור ודור

הגמרא אומרת: מי שקורא את המגילה למפרע - לא יצא.

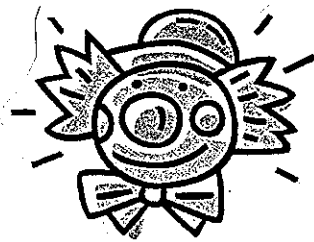
ומפרש רבי ברוך:

מי שקורא את המגילה כאילו היה זה סיפור מעשה שקרה בזמן קדום - אינו מבין את המשמעות של נס פורים. כמו שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. כך גם חייב כל אחד להבין ולדעת, שבכל דור ודור קיימים מרדכי והמן.

שלא ירבו בשמחה

מפני מה ביקש המן הרשע להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים ביום אחד? והרי בכמה ימים היה מוסיף גזירה לגזירהו גם זאת עשה המן הרשע בגלל שנאתו לישראל. הוא היה אומר: אם יקרה נס ליהודים והגזירה תיבטל ויעשו היהודים יום טוב לדורות - לא יהיה להם משתה ושמחה אלא יום אחד בלבד...

רבי שלמה מקרלין

אשת סוד

הדבר הזה "שאין אסתר מגדת (אומרת) את מולדתה ואת עמה" - זה שמור סוד, זה היה הנס הגדול ביותר של פורים...

רבי אייזל חריף

סיפור חסידי

חסיד אחד בא בטענה אל הרב למחרת יום הפורים: הנה, יום לאחר חג הפורים, באים יהודים וקונים סחורות ביריד (בשוק). מאין יש להם, לאותם יהודים, כסף למחרת הפורים? אולי לא קיימו מצוות "מתנות לאביונים" (לעניים)?

אמר לו הרב: תנוח דעתך. אלה שבאו לקנות הם אלה שקיבלו "מתנות לאביונים" בפורים...

